Суспільство

часопис

#9 березень 2020

Фемінізм та антифемінізм

ВСТУП

Ми живемо в спотвореному суспільстві, перетравлюючи здобутки хибних ідей. Сьогодення прагне зламати Людину та впроваджує диктат новітньої етики. В ній всі значення, нам завжди відомих, слів викривлені, а в деяких випадках - викреслені.
Бог створив чоловіка та жінку. Натомість ліберальна доба активізує ілюзорні сумніви: Хто такий Чоловік? Кого можна називати Жінкою? Ми зустрілись з титанічною «гендерною ідеологією», за якою стоять ліберальні еліти. Нашими вулицями крокують феміністки, що маніфестаціями засвоюють гранти від транснаціонального капіталу. На український простір спокусились пропагандисти та усіляка погань, яка прагне здійснити варварську ідеологічну експансію. І під розстрільним дискурсом лівої ідеології опинилась - Жінка.

Ви маєте можливість ознайомитись з текстами, які були написані за спалахом надії на справедливість та волею зберегти істинність. Читайте. Читайте, навіть якщо Ви спотворені.

Олександра Скляр

Журнал СУСПІЛЬСТВО
Юрій Ноєвий, головний редактор

ДИЗАЙН
Наталія Коток

ВЕРСТКА
Наталія Коток

РЕДАКЦІЯ
Юрій Ноєвий
Олександра Скляр

КОНТАКТИ РЕДАКЦІЇ
тел. (097) 147-96-67 cucpilstvo@gmail.com

ЗМІСТ

1 ЧАСТИНА : СЕСТРИНСТВО

2 ЧАСТИНА : ЗЕНТРОПА

1 ЧАСТИНА : СЕСТРИНСТВО

Бог! Батьківщина! Патріархат!

Я прокидаюсь у сучасному світі та шукаю відповіді. Існують певні створіння жіночої статі, що маніфестують яскравими літерами на плакатах: «Патріархат, гори!». Нам вони відомі як феміністки, окрема ланка псевдоідейних майже-жінок. Патріархальний суспільний лад милосердно надає їм дозвіл на демонстрації, на яких вони проголошують жалюгідні заклики до спротиву химерним ворогам: гендерній нерівності, дискримінації, кухні.

Існують жінки, що закликають патріархат палати живим вогнем, адже тільки він запалює жіночі серця та освітить їм шлях. Вони вам відомі як антифеміністки, прихильниці патріархальної теорії, хоч нарікати нас так зовсім недоречно. Ми не антифеміністки, ми – жінки. Нашими ворогами ми проголошуємо секулярність, насилля емансипованого конструкту, ідеологію фемінізму.

Фемінізм є утопічною, але категорично деструктивною фантасмагорією, якою хворіють іноді навіть чоловіки. Ідеологія лівого флангу проти жінки, що прагне вершити нашу долю. Їхня боротьба розгортається проти химер, які вони власноруч створили. Той самий «патріархат» – історіософська концепція, яку возвели до сутності Веліала та коронували «найбільшим ворогом жінки». Все лихо та нещастя, незадоволення та обурення, хвилю сліз та повінь гніву вони піднесли до культу «патріархату», підживлюючи його новими міфологемами.

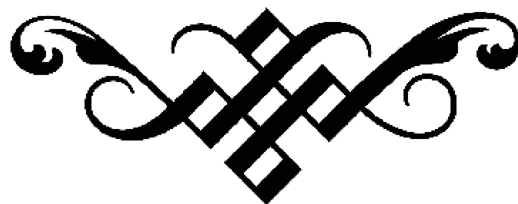
Патріархальна теорія – це, насправді, лише одна з соціологічних теорій, сукупність явищ та відносин в соціумі. Цікаво, чи могли феміністки припустити, що їхні вигадки будуть так привабливо виглядати для їхнього супостату у вигляді «антифемінізму» та надихати його? Ми настільки багато почули про патріархат, що стали ним відверто марити, плекати мрії про нього та ніжно зітхати за «світом чоловіків». Сподіваюсь, що за сотню років наруги над жіночою природою вони нарешті здійняли справжній буревій, проте ніяк не з лівого флангу прихильників емансипації. Більше того, вони здобули справжніх ворогів, і вони не чоловічої статі. В українських реаліях перед ними може розгорнутись потужний фронт за жіночність, та вони мали це передбачити.

На «світ чоловіків» жінки почали зазіхати ще від суфражизму, проте пішли вони ганебно помилковим шляхом через запозичення чоловічої моделі поведінки у жіноче буття, що стало тріумфальною поразкою. Жінки програли на початку 20 століття, а феміністки стали падальниками на полі бою. Вони жадібно пожирають залишки жіноцтва та цькують тих, хто намагається втриматись за традиції.

Гуркіт протестів за право голосу та доступ до праці був почутий лише тому, що йому дозволили бути почутим. Голосування на виборах – перекроїло електорат, жінки на підприємствах – величезний людський капітал, який треба було інтегрувати в новий індустріальний світ. Проголошується доба «емансипації». Проте емансипація – це не про жінку. У власному прагненні «позбутися пана» (тобто – патріарха, чоловіка) вони панів тільки помножили, адже сьогодні жінка підпорядковується начальству в офісі, наднаціональним інститутам, емансипованим конструктам та сучасному суспільству, - тільки не власному чоловікові. Замість кухні – офіс, Батьківщину проміняли на марево лівих антидержавницьких ідеологій та більше не хочуть взивати до Бога, а керу-

ються тільки матеріалістичним та тілесним.

Ідеологи фемінізму за всі відомі нам три хвилі загрались із власними теоріями та з першого кроку відразу ступили у патове положення. Намагаючись зберегти впевненість у поглядах, вони стрімко загрузли в абсурдних запереченнях. Учора вони істерично вимагали сексуальної свободи, а, здобувши, вже сьогодні прагнуть зобов'язати інституціонально регулювати стосунки з чоловіками, запроваджуючи «дозвіл на секс» у Швеції, пропонуючи комітети з оцінювання фізичного/емоційного/економічного насилля в шлюбах в рамках Стамбульської конвенції та розгортаючи кампанії проти чоловіків, які набрались сміливості, аби висловити дамі комплімент. Вчора вони вимагали гендерні квоти в державних установах, а з кожним підвищенням обов'язкового мінімуму вони вимагають поставити планку ще вище. Вчора вони виступали за легалізацію проституції, сьогодні вони здіймають паніку, що її треба категорично заборонити, завтра вони, не виключено, запропонують нормативи продажу сексу, але тільки вже з гендерними квотами.
Фемінізм воліє десакралізувати все те, що патріархальне суспільство шанувало та намагалось усіляко захистити: красу, кохання, шлюб і материнство, мудрість і правду, а особливо – Жінку. Вони не просто зрікаються від Краси, вони засуджують її, закликаючи до руйнації ніжного образу дів. Кохання їм погрожує «пригніченням», тому вони труять жіночі голови пропагандою «принциповості та рівності», що призводить до дисбалансу у стосунках із чоловіками. Шлюб – сакральне поєднання чоловіка та жінки перед Богом – став для цих нещасних жінок лише папером із РАЦСУ. Керуючись секулярними світоглядницькими позиціями, відповідно, вони знецінюють дар жінки породжувати життя. Всі тези, що були ними проголошені – нахабна дурість та маніпулятивна неправда, які, на жаль, приживаються у суспільстві та поневолюють Жінку серед хибних конструктів та деструктивних ідей.
Я прокидаюсь у сучасному світі та шукаю відповіді. Хто спаплюжив його та примусив до такої долі жінок? Тим часом на вулицях якісь дівчатка влаштовують акції та хизуються знищенням всього з того, чого мені так не вистачає і на що я воліла б орієнтуватись. Тож нехай вони і будуть нести відповідальність за атентати проти жіноцтва. Нехай збереже нас патріархат, бо саме завдяки феміністкам я дізналась, що він шанував мене та захищав.
«Ні Бога. Ні нації. Ні патріархату», – кажуть представниці девіаційних гуртків, яким засмітили голову ідеологемами різних перетравлювань марксистських вчень.
«Бог! Батьківщина! Патріархат!» – відповідаємо ми, керуючись Істиною та Правдою.

Марія Оверко з Сестринства святої Ольги закликає зберігати Дух Істини в собі та відсікти голову фемінізму заради Краси

«І не дивно, бо сам сатана прикидається ангелом світла! Отож, не велика це річ, якщо й слуги його прикидаються слугами правди. Буде їхній кінець згідно з учинками їхніми!»

2 Коринтян, 11:14-15.

Наймасштабнішим засобом боротьби Зла з Людиною є метонімія хибних цінностей як істини. Мегера фемінізму являє собою один із найвдаліших його проектів. Таке, на перший погляд, невинне прагнення жінки бути рівною чоловіку (насправді ж вищою, бо правдива рівність лише в Христі) натомість вщент руйнує фундаменталії Любові, Сім'ї і здорового суспільства як такого.

Саме Христос своїм приходом возвеличив жінку, зробив її рівною чоловіку. Рівною, але не взаємозамінною. Рівною в Дусі, рівною в відповідальності за виховання дітей, що є найпершою і найважливішою місією кожної жінки. Бо саме таким був задум Творця Вічності і ніякі спокуси Лукавого, яким піддаються люди, що свідомо відкинули Духа Істини, не зможуть завадити цьому, поки ще є жінки вірні Богу і своїм чоловікам.

Жінка - велика Тайна для чоловіка, яку він намагатиметься розгадати все життя, і в цьому є могутність Подружжя. Проте коли вона всіма силами намагається уподібнитися чоловіку, і він має біля себе просто товариша в жіночому тілі (хоча і так це не завжди назвеш), інститут сім'ї втрачає свою первинну роль і наражає на небезпеку продовження існування людства.

Господь, Краса і Патріархат - фундамент жіночої Мудрості, перед якою схиляються народи.

Тези доповіді Артема Олійника та Скляр Олександри на дискусії «Права нації: проблема поширення ультралівих рухів в Україні»

Останнім часом у західному світі, зокрема, і у нас, в Україні, концепції прав людини, громадянського суспільства - сприймаються людьми як щось очевидне, майже об'єктивне, саме собою зрозуміле і безальтернативне. І безсумнівне, звісно ж. Коли ми слухаємо про «права людини», то навряд чи сприймаємо почуте бодай із найменшими застереженнями. І тим більше не думаємо про те, що «права людини» - не завжди «за все добре і проти всього поганого». Про те, що з «правами людини» щось не так.

Таке аксіоматичне ставлення до «прав людини» - показник того, що ми вже знаходимось усередині ліберальної парадигми, у ліберальному інформаційному полі: ми говоримо його мовою, ми міркуємо його категоріями. Кожного разу, коли в суперечках реальних або віртуальних сходяться умовні праві і ліві, носії здорового глузду – з одного боку – і адепти радикального лібералізму – з іншого, - останні апелюють до того, що ми - проти «прав людини». І публіці цього часто виявляється досить. Бо ж «права людини» - добро абсолютне. Чи не останній визнаний абсолют у світогляді цілковитої релятивності. Проте і він, цей новітній абсолют, - відносний та суперечливий, а відтак, фальшивий.

Що ж таке «права людини»? Які вони є? Прийнято вважати, що «права людини» існують за фактом її народження та подальшого існування, без прив'язки до

Артем Олійник про концепцію «прав людини»

суспільних відносин. Ці «права» невідчужувані. Ці «права» жодна держава змінити не може.
Окрім того, «права людини» визначаються як універсальні. Саме тут, у на перший погляд такій привабливій універсальності, і криється найбільша загроза. Що означає універсальні? Універсальні – означає єдині для всіх, для всіх однакові.

Ліберали вважають, що несуть всьому світу непохитні істини. І світ не має права від них відмовитись. Вони мріють про єдине людство, яке підкоряється одним і тим самим нормам, живе по одному і тому самому закону. Чим загрожує такий універсалізм?

Перше. *Якщо припустити, що універсальні права таки існують, то одразу виникає важливе питання. Хто владний визначати зміст цих «істин»? Чи не зграйка заідеологізованих радикальним лібералізмом пройдисвітів: цілковитих матеріалістів, ревних служителів вигоди і розпусти?*

Одразу також виникає питання про те, хто ж буде забезпечувати дотримання цих прав. Потрібен якийсь міжнародний жандарм, міжнародний поліцейський. Тобто, фактично, універсальні права нав`язуються за правом сильного. Той, хто має найкращу економіку, найкращу армію, найбільший вплив, той і визначає істину. Так виходить, хіба ні? Мантра про важливість «прав людини» може бути, наприклад, чудовим приводом для початку експансії у країни, в яких ці «права» порушуються. І для світової ліберальної спільноти таких аргументів може бути цілком достатньо, хоча за ширмою цих гарних слів, як і зазвичай, стоятимуть виключно шкурні інтереси.

Друге. Будь-який універсалізм тяжіє до ігнорування, а відтак, фактичного стирання відмінностей. Замість різнобарв`я культур світу, апологети «прав людини» пропонують, по суті, єдину культуру - культуру ліберального, космополітичного Заходу. Соціальні і культурні практики поливаються брудом нібито через їх невідповідність «правам людини».

Цікаво, що лібералізм не визнає колективних прав. Тільки індивідуальні, які, мовляв, є базовими. Результат цього - атомізовані суспільства, в основі недокультури яких – тотальне споживацтво. Нав`язування ідеології прав людини війнами, міжнародними фондами та організаціями є нічим іншим, як цілеспрямованим нищенням будь-яких колективних ідентичностей. А без них, - о парадокс! – неможлива будь-яка індивідуальна ідентичність. Суспільство ніяких, сірих, приземлених – так виглядає тріумф «прав людини».

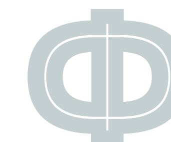
Яка альтернатива? Що пропонуємо ми? Ми заперечуємо трансцендентність «прав людини», бо розуміємо, що будь-яке право забезпечується примусом, а право всесвітнє – означає і примус всесвітній (здається, це називають імперіалізмом, чи як?). Ми усвідомлюємо, що правотворчість - то невід'ємна ознака держави, що саме держава встановлює та охороняє чинне право. Ми також стверджуємо, що право є справедливим, якщо воно визріло у конкретному суспільстві: зі звичаїв побуту та ділового обороту, з регуляторних релігійних норм, із традицій.

Ідея невід'ємності «прав людини», їх незалежності від конкретних держав і суспільств є безглуздою з огляду на всесвітню історію права. З давніх давен люди мали права тільки внаслідок своєї причетності до колективної організації. Спільнота, народ, держава давали можливість набувати права тим, хто належав до них.

Розуміння права зазнає сьогодні прицільного ліберального удару. Ми всі наділені широким спектром так званих пасивних прав, значна частина яких погано піддається активації. Основним правом стало, по суті, право на права. Втрачене розуміння права конкретної людини як її особистого здобутку, її праці та її боротьби. Права конкретної людини як привілею, а не дешевої даності. Привілею, здобутого чесністю, мудрістю, відвагою, вірністю. Який не терпить пасивності. Який не буває пасивним.

На противагу антилюдським «правам людини» - ми говоримо про права спільнот і про права людини у спільноті. Права держав і народів. Права сімей – структурних мікрочастинок будь-якої більшої єдності. Міцні сім'я, народ, держава, церква – запорука гармонійного розвитку, безпеки та різнобічної реалізації конкретної людини. Індивідуальне не може і не має бути вищим за колективне, бо такий шлях – то шлях самознищення.
В цьому принципова різниця між радикальним лібералізмом, за яким будь-яке суспільне ціле – лише механічна сукупність атомізованих індивідів, та нами, прихильниками права спільнот. Бо тільки спільнота дає людині ідентичність. І справжні права.

Олександра Скляр про загрозу інструментів ідеології фемінізму

Фемінізм відображає кризу, проте не кризу нерівних прав у суспільстві між чоловіком та жінкою, а кризу зневіри. Якщо жінка зневірилась у самій собі, – вона стає феміністкою. Замість повноцінного розквіту жіночної природи ми здобули чоловічі привілеї. Замість того, щоб жінка реалізовувала себе у власній сутності, – фемінізм запропонував їй привласнити атрибути чоловічої природи. І проблема навіть не у набутих виборчих правах, а в орієнтації на тотальну переоцінку жіночої статі, результатом якого стає – знецінення жіноцтва, дисбаланс взаємовідносин з чоловіками, деградація інституту сім'ї.

Антифемінізм пропонує не просто повернутись до

Олександра Скляр про загрозу інструментів ідеології фемінізму

традиційної моделі жінки. Антифемінізм наполягає також на кристалізації жіночності. Повернути більше, ніж сто років хибного «прогресу» з того моменту, коли жіноча стать почала піддаватись хибним напрямкам імітації чоловічої соціальної поведінки, задля справжнього розквіту. Проте, звичайно, сучасне суспільство усіляко перешкоджає подібним ідеям та примушує жінку до емансипації. Вже сьогодні більшість жінок відчуває дискомфорт, проте мало-хто може осягнути, що причина тому – продукт першої та другої хвилі фемінізму, які, у свою чергу, стали відгомоном марксистської ідеології.

Фемінізм наполегливо пропонував переоцінити жіночу стать. Як наслідок, ми маємо «гендерні теорії» та розгалуження хибних соціальних самоідентифікацій. Адже перегляд однієї статі – жіночої - в біполярній статевій природі неможливий без іншої – чоловічої. Жіноча стать віддзеркалює чоловічу і навпаки, а значить, що під сумнів вони поставили як жінок, так і чоловіків.

Ліва ідеологія завжди прагнула руйнувати щаблі вертикальної ієрархії, адже головна мета глобалізованих утопічних ідеологем – суцільне однорідне суспільство. Парадоксально, але саме 54/120/300 «гендерів» стали інструментом на створення утопії. Хибна «ексклюзивна» самоідентифікація відриває окрему людину від спільноти. Спільнота – єдиний соціальний організм, який може протистояти глобалізованому натиску. Спільнота – частина вертикальної природньої ієрархії, і перший приклад спільноти, який спадає на думку, – це церква. Саме церква стає першим ворогом для адептів радикальних лівих ідеологем. В цілому, вони націлені розбивати кордони, знищуючи разом з тим і можливу автономність спільноти від глобалізованого суспільства.

На прикладах романів Оруела, Хакслі або Замятіна ми бачимо, що утопічне суспільство складається зі штампованих, однакових громадян. Проте запропоноване гендеризмом різноманіття також, врешті, спотворює соціум, перетворює його у людську масу – підґрунтя для тоталітарної моделі організації суспільства. Маса індивідів - це всеодно маса однакових людей, бо коли кажуть, що всі є абсолютно цінними, то цінним є ніхто.

Ідеологема правої ідеології, у свою чергу, наполягає, що в світі існує добро та зло, правда та неправда, істинне та хибне. А відповідно, – одне явище має більше цінності за інше.

Справжня самоідентифікація людини – це добре та вкрай корисне явище. Наприклад, я ідентифікую себе, в першу чергу, як християнка, по-друге, – я жінка (разом зі всіма особливостями статі), по-третє, – я українка тощо. Ідентифікуючи себе, персона не тільки відокремлює себе від невизначеної маси, а також визнає себе приналежним до спільноти, яка, в свою чергу, може бути автономна від інших форм, проте ніяк не може заперечувати вертикальну ієрархію. Ідентифікація себе за національністю – створює держави. За релігійним світоглядом – створює Церкву.

Загроза незчисленних гендерів та статусу «невизначеної статі» - у їх штучному походженні. Застосування вигаданих, безпідставних та хибних форм соціальних конструктів роздрібнює не тільки природну ієрархію, а також гармонійне суспільство. З купи відокремлених особистостей легше зробити однорідне тоталітарне суспільство, аніж зі стійких спільнот, які поєднані між собою фундаментальними критеріями, цінностями, сакральним призначенням.

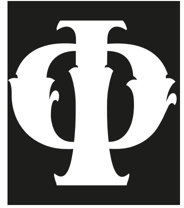
Наступною, найважливішою у формації суспільства ланкою – є сім'я. Фемінізм руйнує сім'ї. Жінці нав'язуються хибні орієнтири так званими фальшивими «принципами рівності». Фактично, фемінізм не звільняє, а якраз поневолює жінку у будівництві стосунків з власним чоловіком. Прописуються та пропагуються моделі «правильних відносин», а інші проголошуються – «неправильними». Жінка за своєю природою дуже легко піддається нав'язуванню ілюзій «проблем». Раніше жінка більше зверталась до серця, а не до психологічної аналітики. Навіть зустрічаючи певні проблеми та непорозуміння у шлюбі, вона мала можливість звернутися до духовенства в церкві або до власних батьків та отримати звідти пораду. Сьогодні вона звертається до зовнішніх джерел та натрапляє на феміністичний продукт, який активно поширюється в інформаційному просторі.

Треба окремо зазначити, що емансипована поведінка жінки у стосунках з чоловіком абсолютно завжди створює дисбаланс. Коли жінка відверто нехтує авторитетом чоловіка, це автоматично призводить до непорозумінь або ж до фемінізації чоловіка, коли його чоловічі критерії деградують. В останньому випадку він, відповідно, не виконує чоловічу роль у стосунках, що неминуче породжує проблему.

Прикладів можна навести багато. Актуальне для України сьогодення: жінка не відпускає чоловіка та сина на війну, що може здаватись прикладом надзвичайної турботи, проте насправді може стати актом соціальної кастрації чоловіка та відвертого саботування армії держави під час збройного конфлікту. Нагадаю, що один з феміністичних мітингів 8-го березня відбувався під гаслом «Хочу народжувати дітей, а не бійців ЗСУ». Відтак, можемо зробити висновок, що «емансипована» жінка зазіхає на чоловічу сутність, адже таким чином вона хоче не тільки обирати свій життєвий шлях, а також - моделювати життя чоловіків в сім'ї. Додамо той факт, що в країнах з більшим відсотком феміністичних коливань – стрімке падіння народжуваності.

Таким чином, фемінізм штучно націлений на соціальну кастрацію чоловіка. І не тому, що феміністки стали титанічними, а тому, що так вигідно задля втілення тоталітарної лівої утопії. Мінімізація «маскулінності» тотожна мінімізації протестного потенціалу, адже за чоловіками завжди були протести, війни та фундаментальний опір несправедливості.

Урядові кабінети для жінок – імітація домашнього затишку

еміністичний рух в Україні усіляко намагається абстрагуватись від представниць жіночої статі в політиці і робить це навдивовижу з успіхом. «Жінок до влади!» - декларують вони, але про наявні приклади «політикинь» обирають мовчазну тактику ігнорування (дуже по-жіночному). Юлія Тимошенко! Валерія Гонтарєва! Надія Савченко! «Ми хочемо жінок в політиці, але якихось таких… Ну, не таких». – «А яких?» - «Ну, не знаємо, але треба… Ну ж, не таких, але якихось таких. А взагалі, всіх жінок, але не таких». Глибшої відповіді представники та «представникісі» подібних організацій чомусь не дають.

Пропонуйте, наприклад, конкретні кандидатури, а значить, окреслюйте себе у межі політичної сили. В такому разі ставлення до вас буде відповідним, як до чергового об'єднання людей, що прагнуть здобути крісло в уряді. Наталія Королевська! Або ж залишайтеся в субкультурній парадигмі, але без можливості будь-якого впливу на законодавчі процеси. Олена Бондаренко!

Емансипована жінка попрямувала у промисловий сектор, проте там їй важко. Настільки важко, що навіть патріархат не можеш звинувачувати, адже опонує тобі природа, мускулатура та менструальний цикл. Ганна Герман! І от тоді найбільш сміливі паняночки почали вимагати гендерні квоти в державному секторі. В кабінетах тепло та затишно, як було колись, коли жінка сиділа вдома. Тільки тепер без кухні, - ненависної кухні! - та ще й із розумним виглядом можна перебирати папірці. Неля Штепа!

Нагадую, що ми вже здобули сексистські гендерні квоти, які вимагають від партій «покривати» відсоткове співвідношення між чоловіками та жінками на виборах. Олена Лукаш! Навіть якщо вам вдалось побудувати організацію зі шляхетних чоловіків доброї волі та міцної совісті, вам відмовлять в участі на виборах, поки ви поспішно не впишете на округи несумлінних дівчаток, не важливо, якого ґатунку. Богословська Інна!

До слова, серед незліченних інфографік я ні разу не бачила гендерної статистики щодо хараників-хабарниць-хабарнес, – попри відому усім хворобливу пристрасть адептів жіночого політиканства та їм подібних до маніпуляцій соціологічними і, зокрема, статистичними даними. Нескладно знайти відсотки і рейтинги жіночих оргазмів, почитати громіздкі тексти про окремих успішних «бізнес-вумен», а от хабарництво серед жінок не досліджується… Як це негендерно! Лише пригадайте, хто сидить у паспортних столах, виписує вам довідки у поліклініках, розглядає ваше адміністративне правопорушення у суді… Напевно, статистика хабарництва могла б приємно здивувати ліберальні дослідницькі центри, адже там українські жінки впевнено здобули рівність! Віват! Наталія Вітренко!

Як бачимо, жінок у політиці ми маємо багато. На жаль. Ірина Луценко! А між іншим, політику вигадав патріархат, навколо якого так завзято будують демонізовану міфологему.

Ірина Фаріон, врешті-решт!

Скляр Олександра

КІБЕРФЕМІНІЗМ

Відомі нам з вами феміністки занурюються у боротьбу з патріархатом за допомогою плакатів на ході центральними вулицями Золотоверхого Києва, гендерних дискусійних клубів з алкогольним чаюванням, флеш-мобів «лесбійського сепаратизму» та іншими незграбними спробами узурпувати частину культурного простору. Майже-невідомі-покищо нам з вами феміністки, які вирізняються не менш глибокими формами шизофренії, проте здатні синкретувати новітні вчення західних титанів, вже націлюються на інший онтологічний простір. Простір сплетіння органічного та людського з технологічним та… віртуальним.

Кіберфемінізм? Вам здається це недолугим жартом, проте ми нагадаємо, що будь-який фемінізм виглядає сміховинно, допоки його ідеї не починають втілюватись у суспільних лад.

Наріжним камінням дискурсу кіберфемінізму стало есе такої-собі-професорки-Дони Харауей «Manifesto for Cyborgs: Science, Technology and Socialist Feminism in the 1980s», яке було написано в 1985 році та перенесло радикальний соціальний фемінізм у вимір наукової фантастики, нової гендерної матриці.

Перший кіберфеміністичний Інтернаціонал (!) виник у 1997 році під час «Документе Х» - експериментальної виставки кібер-мистецтва, куратором якого тоді вперше стала жінка. Треба відзначити, що виставку Documenta започаткували в 1955 році як платформу для демонстрації витворів мистецтва представників «дегенеративного мистецтва», тобто заборонених та цензурованих націонал-соціалістами. Відбувається вона кожні 5 років та вважається одним з форт-постів авангардного мистецтва сучасного антифашистського флангу.

Вже в 2017-му на іншій феміністичній конференції була проголошена доба посткіберфемінізму. Роботи такої-собі-професорки-Дони-Харауей активно перекладаються та поширюються, залучаючи до себе все більше адептів.

Наведемо цитату з виступу Седі Плант, такої-собі-філософісі з Манчестерського університету, яка з початку 90х закликає розпочати повстання машин та жінок проти реальності:
«Є очевидний зв’язок між жінками і інтелектуальними машинами. Споглядаючи на всю історію фемінізму, проступає деякий повторюваний патерн: машини (особливо в питаннях комунікації) і статус жінок в історії розвивалися одночасно та разом один з одним. 70 - 80-ті - це час успішного виникнення самоорганізації, період, в який всі об’єкти світу стають небезпечними для тих, хто претендував на їх використання. Ми можемо спостерігати це повсюдно: машини становляться здатними до навчання, системи отримують доступ до саморегулювання і встановлюють контакт між собою, вони можуть ламати свою функціональність і досліджувати свій інтелект. Це відбувається з жінками. Це відбувається з машинами».

Представниці руху приписують у клас «пригнічених» не тільки пролетаріат, а також кіборгів - нарівні з жінками. Тобто «патріархат» ототожнюється не тільки з «чоловічим», а також поступово розширюється до загального - «людського». Треба відзначити, що таким чином «чоловіче», навпаки, повертається до свого істинного та традиційного значення: чоловік/людина, ἀνὴρ / ἄνθρωπος.

Звичайно, ми розуміємо, що вони не просто шукають історичні паралелі, а здіймають онтологічні питання. Їх ідея навколо відторгнення себе від реальності об’єктивної до реальності «новітньої» орієнтується на відмову від людської сутності для створення нової форми, іншої форми – Інших, які не будуть заточені у рамки природних критеріїв статі, патріархального пригнічення, архаїчних цивілізаційних здобутків та соціальних конструктів. Кіберпростір для них може стати жаданою можливістю остаточно звільнитись від ієрархічних форм влади задля втілення ідей всеосяжної хибної свободи. І в першу чергу – свободи для жінок від буржуазних ідеологій, чоловіків, кухні та церкви, а також від інституційного фемінізму до фемінізму моделюючого, абсолютного, поза будь якими кордонами.

Зсув природньої ієрархії призвів до переоцінки статі в ідеологемах фемінізму першої хвилі. Третя хвиля воліє відмовитись від тіла на користь «гендеру», тобто соціологічної форми ідентифікації. Натомість кіберфемінізм воліє відмовитись не тільки від природньої статі та тіла, а також і від «гендеру», адже світ задля втілення всеосяжної свободи вже «постгендерний».

Теоретично припустимо тріумф кіберфемінізму на землі людській. Дуже вірогідно, що у майбутньому адептів гендерних студій будуть таврувати «консерваторами» та «традиціоналістами». У випадку протистояння соціологічних конструктів та нових форм технологій перші неодмінно програють. Тоді вони мають реакційно усвідомити, що кібер-титанічному матеріалізму неможливо протистояти соціологією, бо вона піддатливо трансформується під оточуючі тенденції. На протидію озброїтись можна тільки сакральним та, відповідно, релігійним. Проте, ex mea sententia, всі вірні «гендерній теорії» відразу перекваліфікуються, аби вільно відмовитись від ідей, які вони так старанно відстоюють перед консервативним суспільством та долучитись до розшматування людської душі на втіху новому матеріалізму. І все тому, що вони не мають серця.

Скляр Олександра

ЕНТРОПІЯ ЖІНОЧНОСТІ

Одна з найзапекліших тенденцій модерних ідеологій полягає у заохоченні людини викривлювати природні стани. Звертаючи увагу на історію розвитку ідеології фемінізму, який знакує про зраду та бунт проти людської природи, кидається в очі жагуча абсурдність його мети, а саме — вимога жінки бути, як чоловік, що є радикальним кроком відречення від буття собою. Вимога феміністок на права та рівність (згідно статусу, зарплатні, свого ставлення до себе і до інших) з чоловіком веде до того, що жінка “звільняє” себе від себе.

Відсутність досвіду буття жінкою — справжньою жінкою! — породжує феміністичні ультиматуми з усіма їхніми упередженнями, відтак, не знаючи, хто така жінка, феміністки відрікаються від дарованої їм жіночності та беруться маскувати себе чоловічими якостями, замінюють свою жіночність маскулінністю та, як наслідок, перетворюються на істоту штучно скомпоновану, антиприродну, яку можна назвати недочоловіком чи то псевдожінкою. Питання лиш в тому, чи робить це жінку насправжки щасливою? Ілюзія щасливого життя через вдаваність буття чоловіком лишень засвідчує безглуздість та сміховинність феміністичної ідеології, яка не вирішує, а лиш додатково загострює антропологічну проблематику, знищуючи при цьому як природу жінки, так і її духовні дари. Замість того, аби розкривати цінності жіночної природи, серед яких - краса, мудрість, ніжність, творчість, дбайливість, феміністки посягають перетягувати на себе природні властивості чоловіка, маскуючи власну красу та обтяжуючись лжеобразом.

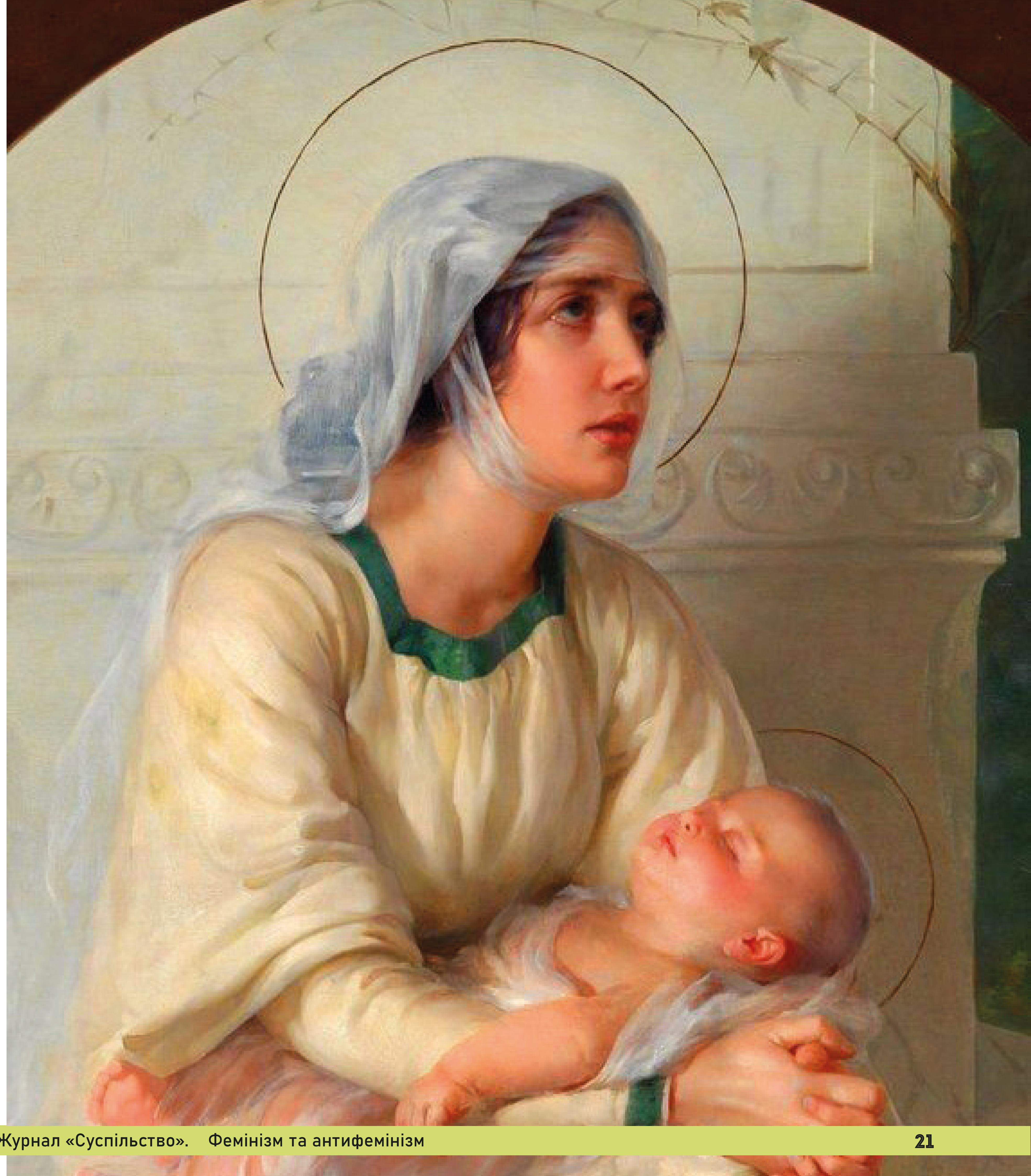
Покликання жінки, яке зберігає від викривлень християнська традиція, засвідчує її особливу роль у суспільстві, а жіноча місія в жодному разі не поступається чоловічій, чого, на жаль, не помічають прихильники фемінізму. Ще нагадаємо, що досить часто феміністки роблять закиди супроти чоловічої особи Бога, вважаючи, що це применшує роль жінки. Однак при цьому вони забувають, що у Бога-Христа є матір. У християнстві саме жінка, Богородиця, є представницею всього людства. Святі Отці наголошують, що для Бога все можливо, і тому Він міг прийти у наш світ у будь-який інший спосіб, однак тайна втілення полягає в тому, що Богородиця говорить Господеві: “Так”, - від імені всього людства та творіння. А це засвідчує її високу місію як жінки. Цікаво, що у християнській традиції Богородицю також найменують “співспасителькою” людства.

Брак знань про особливе покликання жінки узвичаює безглузді сенси, якими і обтяжує ідеологія фемінізму. Жінка є носієм сотні тисяч дарів, єдине, що потрібно, це не відрікатися від них, але розвивати.

Odala de Synerissa

Богородиця як еталон жіночості

Чи може жінка фундаментально вплинути на долю світу?
Життєпис людства говорить нам про двох таких: нашу біологічну праматір Єву і духовну – Марію. Обидвоє своїми словами (!) кардинально змінили перебіг історії всіх, що коли-небудь жили, живуть чи житимуть на тверді земній. Тільки засобом одної був непослух, Іншої ж – покора.
В жодному разі не осуджуючи Єву, адже на її місці кожен з нас, напевно, зробив би так само, аналізуємо ситуацію, дану нам Писанням для кращого розуміння, а відтак, для боротьби зі своїми слабкостями. Так, жінка є значно вразливішою на спокуси світу (для цього їй даний чоловік, який зберігає свій розум світлим завдяки даному йому зв'язку з Богом і захищає жінку від згубних зовнішніх впливів). Чоловік же, у свою чергу, швидше піддається спокусам жінки, аніж зовнішнім (тому Господь закликає жінок до мудрості). Причиною гріхопадіння перших людей є потурання своїм слабкостям і відкинення Бога, який є незамінним у щасливому союзі двох. Прикладом такого у тому ж Писанні є Пресвята родина.
Богоматір є вершиною досконалості жінки. Покірна Господу, своєму чоловіку і традиціям свого народу. Тільки від Неї міг народитись Син Бога живого, щоб кожен з нас не загинув, але мав життя вічне. Без Її покори у всього людства була б одна дорога – пекло.
Звичайним жінкам ніколи не вдасться досягти рівня Її святості, але ми повинні до цього прагнути. Покора надихає чоловіків. У покірних народжуються нові сміливі чоловіки і натхненні жінки. Жінка, як Марія, не бере безпосередньої участі в історієтворенні, але вона народжує чоловіків, здатних на це.
«Рука, що колише колиску, керує світом».
Прагніть!

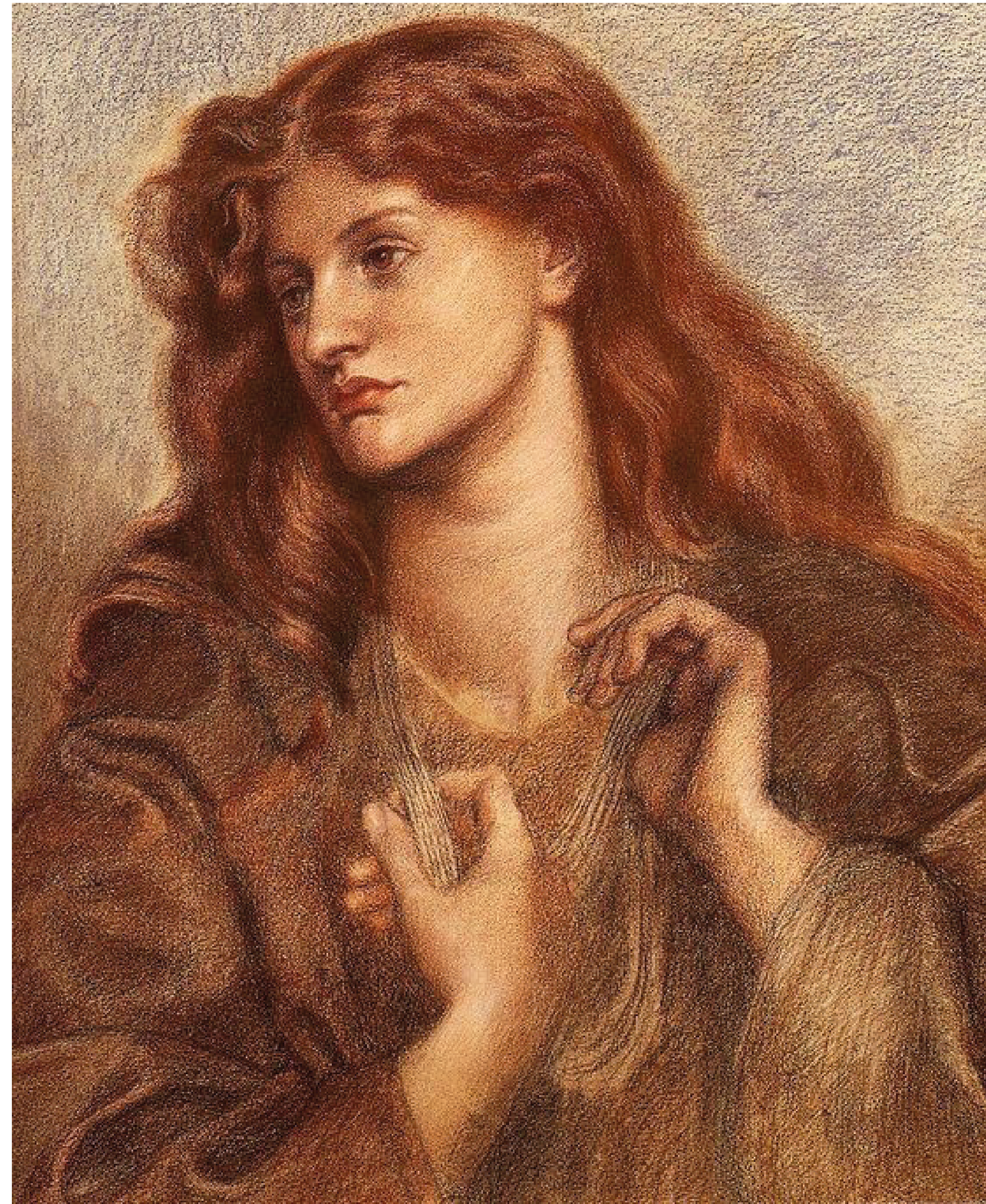
ДЕЯКІ ТЕЗИ З ВИСТУПУ ГОЛОВИ ТА СЕРЦЯ СЕСТРИНСТВА СВЯТОЇ ОЛЬГИ НА ЛЬВІВСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ ФОРУМІ СІМ'Ї НА ПАНЕЛЬНІЙ ДИСКУСІЇ «ГЕНДЕРНА ІДЕОЛОГІЯ: МІФИ ТА РЕАЛЬНІСТЬ»

Я кажу від спільноти молодих дівчат, які не знаходять собі місця в цьому новому «гендерно рівному світі». Я кажу від молодих жінок, яких гнітить диктатура примусової емансипації: нам треба зупинити пропаганду гендерної ідеології, а не шукати компроміси з нею.

Фемінізм від самого початку будується виключно на політично-ідеологічні основі. Політичний рух за «рівність між чоловіками та жінками» створив площину задля легалізації та просування «гендерної ідеології». Фемінізм поставив під сумнів жіночу стать загалом та створив кризу понять. Через феміністичні ідеологеми відбувається заміна поняття «статі» на так званий «гендер» та пропозиції відмови від «бінарної гендерної системи».

Феміністки не хочуть бути жінками. Від цього починається певне розгалуження девіацій: від «лесбійського сепаратизму» до трансгендерності. Проблема не була б настільки катастрофічною, якби тільки представниці феміністичного руху не хотіли бути жінками, але вони не хочуть, аби інші були жінками. І тут ми говоримо про форми так званої «об'єктивації» - трансформації сприйняття жіночих атрибутів. Саме цей термін використовується феміністками задля цькування красивих, здорових, жіночих жінок. Тобто в їх риториці: якщо жінка підкреслює свою красу та жіночність – вона таким чином «об'єктивує себе». До того ж, вони висміюють жінок, які обрали традиційний, здоровий спосіб життя, відмовились від химерного кар'єризму, зосереджуються на сім'ї, віддані чоловікові. Подібні насмішки про «овуляшек» та «женатіков» інтегруються серед молоді та викликають відразу до вагітності, легковажне ставлення до шлюбу та зневагу до чоловіків.

З точки зору феміністичного світогляду, чоловік набуває маскулінних критеріїв шляхом виховання. Концепція «хлопчик стає хлопчиком тільки тому, що його так виховали» - напряму запозичена від гендерної теорії. У свою чергу, гендерна теорія – синтез психоаналізу з певними марксистськими ідеями. Але саме через так звану «другу хвилю» фемінізму подібний витвір соціологічних гіпотез вийшов з псевдонаукових університетських гуртків на суспільний простір та став одним з передових критеріїв ліберальної ідеології.

Наразі ми вимушені визнати, що агресивний наступ гендерної ідеології відбувається від:
наднаціональних організацій, що вимагають у країн визнання «гендеру» (починаючи з рівня ООН);
проплачених транснаціональним капіталом політиків (і вони вже активно діють в Україні);
міжнародних «грантодавців» (тобто псевдомеценати з вишкіром диявола, як, наприклад, фонд «Відродження», фонд ім. гайнріха бьолля);
грантожерських субкультурних організацій.

Гендерна ідеологія несе у собі загрозу державному суверенітету через знецінення фундаментальної ланки суспільства – сім'ї, а також через політичну експансію простору лобістами волі західного олігархату.

Поміж розмивання ідентичності, викривлення сприйняття біологічної статі та нормалізації девіантної поведінки, гендерна теорія також сприяє поширенню серед людей матеріалістичних, секулярних та гедоністичних ідей індивідуалізму. Заперечення Бога-Творця, матерія творить сама себе, – «твори себе сам» і свою стать, фокусування на диспозиціях суб'єктивної оцінки як індивідуальної гендерної ідентифікації. Тож на яких підставах християни мають бути толерантними до секулярного, антирелігійного руху?

Цінність правди – у її чистоті. Тому я нагадаю Святе Письмо: «І не ставайте спільниками в неплідних ділах темряви, а краще їх викривайте» (Ефесян, 5:11).

Кілька сентенцій проти фемінізму від Odala de Synerissa, сестринство св. Ольги

Я не феміністка тому, що я справжня жінка, а бути справжньою жінкою без чоловіка неможливо, адже втрачається взаємодоповненість двох начал. Справжність вимагає повноти, яку дарує мені мій чоловік, а наша взаємна любов дає мені незламне відчуття захисту та впевненості.

Я не феміністка, бо приймаю свою жіночу природу як дар, без викривлень. Шануючи своє тіло, його сакральність та інтимність, я зберігала чистоту відносин у дошлюбних стосунках, а тепер — відданість та вірність у шлюбі.

Я не феміністка, бо мені подобається бути жіночною. Духовні та тілесні жіночі атрибути різняться від чоловічих і я ставлю на них акцент. Елегантність та ніжність личать кожній жінці.

Я не феміністка, бо визнаю, що жіноча стать фізично слабша від чоловічої. Позиціонуючи себе як жінка, я вимагаю до себе шанобливого, відповідального ставлення від сильнішої статі.

Я не феміністка, бо відстоюю істинність християнської традиції, яка навчає шанувати батька та матір, а також, що головою родини є чоловік. Так, я належу своєму єдиному чоловікові.

Я не феміністка, бо відстоюю ієрархію та заперечую зрівнялівку, яка нищить унікальність чоловічого та жіночого начала. Ієрархія передбачає, що кожен перебуває на своєму місці і володіє власними талантами. Один з універсальних талантів жінки — бути захисницею домашнього вогнища. Я щаслива опікуватися домашнім затишком, в який вкладаю любов, ніжність та інші дари свого серця.

Я не феміністка, бо не посягаю на хрест-тягар свого чоловіка та піклуюся про свій власний. Ми допомагаємо одне одному вистояти молитвою або словом, однак не посягаємо відбирати хрест одне в одного. Я визнаю гідність як чоловіка, так і жінки, не ставлячи одну вище за іншу, як і не змішую їх. У кожного своє покликання та місце під сонцем, тому нехай жінка не відбирає у чоловіка його обов'язків, а він — у жінки. Кожному дано свій хрест та покликання.

Я не феміністка, бо заперечую так звані «свобідні стосунки», котрі не лише розбещують людську природу, але й спотворюють її. Насправді у таких стосунках немає ані краплі свободи, у них жінка пропонує себе як товар, очікуючи віддяки. Саме у шлюбі чоловіка та жінки присутня благодать та справжня, непідкупна свобода, позаяк шлюб є свідченням, що пара присягає перед Богом у відданості одне одному у вічності. Натомість «свобјдні стосунки» знакують про невпевненість та сумніви, адже завжди залишають за собою можливість їх розірвання.

Я не феміністка, бо шаную материнство. Мені огидна думка про аборти та інші людиновбивчі підходи до життя. Мистецтво народжувати — жіночий дар, який людство повинно шанувати, а не відрікатися від нього.

Я не феміністка, бо не здатна жити без любові чоловіка. Взаємодоповненість надихає мене утверджуватися у жіноцтві.

Я не феміністка, бо ніщо жіноче мені не чуже.

Будувати сім'ю без Бога - це те саме, що будувати будинок з піску. Можна дуже навіть симпатичний теремок згородити, але міцним він не буде, трохи зачепи, - відразу розсиплеться. Світогляд у віруючого і безвірного подружжя принципово різниться. Вірянин знає, що половинка йому дана Богом для порятунку душі, і їх мета - бути разом раз і назавжди, любити Бога й один одного, служити та допомагати один одному жертовно і ніжно, рука в руку йти разом в Царство Небесне. Недарма кажуть, чим ближче людина до Господа, тим щасливіша його половинка!
А психологія безвірного подружжя яка? Вони вступають в шлюб для того, щоб споживати та жити у своє задоволення. І якщо задоволення стало слабшати й дружина, наприклад, не викликає колишнього пристрасного бажання, а навколо кружляють спокусливі блудниці, то у безбожного чоловіка виникає думка: «А чому б не зрадити дружину або взагалі не змінити її?» І він відразу знаходить виправдання свого гріха, мовляв, «всі так роблять». Адже не тільки старих дружин кидають, які віддали молодість чоловікові, всі сили сім'ї та дітям, а й молодих красунь! Просто тому, що «приїлася», набридла, захотілося «свіжини», «характерами не зійшлися», а ще тому, що дружина заважає повній свободі та не дає спокійно блудити!
Багато зараз не те, що Вінчання уникають, але і в офіційний цивільний шлюб вступати не хочуть, щоб не обтяжувати себе ніякими зобов'язаннями, коли розбігатися будуть. Просто живуть собі в блудному співжитті, який ні з любов'ю, ні з сім'єю нічого спільного не має. Хоча і ті, що у РАЦС заради заздрості подруг, весільної сукні і лімузина з рестораном все ж дісталися, - зазвичай, на жаль, не далеко пішли.
Треба зрозуміти, що гріх, на основі якого стався шлюб, нікуди не дінеться, якщо немає Покаяння. І після весілля розпусники залишаються блудниками, гірше того, стають перелюбниками. Адже якщо не зберігали чистоту до шлюбу, то і в родині легко будуть зраджувати. Підхід-то у них такий же споживацький, що й у співмешканців: «Не зійдемося, - розлучимося!» І розлучаються. Тисячами. А діти страждати залишаються. Бездоглядністю. Ось і подумайте, як краще жити - з Богом чи без.

Божена Сингурин

Ніжна Ірина Драгущак з Сестринства святої Ольги прагне нагадати про покликання Жінки та відкинути химери фемінізму

Я проти фемінізму, бо ціную своє покликання.

Людина може бути щасливою лише тоді, коли пізнає і сповняє своє покликання, Божу волю щодо свого життя. Найперше, покликання криється вже в самій сутності людини, - «бути образом і подобою Божою», – бути сповна людиною. «Чоловіком і жінкою сотворив їх», - із сутності нашої випливає і те, що покликанням чоловіка є бути справжнім чоловіком, а жінки – бути насправді жінкою. Поділ людства на чоловіків і жінок є Божим Задумом! В цій різності (фізичній, психічній тощо), що дозволяє творити єдність, продовжувати рід, оволодівати землею та впорядковувати життя є Його Божественна Мудрість. Чоловік і жінка є однаково любленими Богом («нема ні грека, ні юдея, ні чоловіка, ні жінки»), але є різними у своєму покликанні, у своїй дорозі до святості.

Натомість фемінізм зрівнює жінку і чоловіка, надає жінці непритаманних її внутрішній сутності рис характеру, форм поведінки, видів діяльності, позбавляє жінку можливості пізнавати себе, бути собою і бути щасливою! Так рушиться суспільний лад. На плечі ірраціональної і чутливої жінки кидають важку ношу панування, захисту, вибору, відповідальності за матеріальний стан. Переймаючи чоловічі обов'язки, жінка перестає виконувати своє жіноче покликання: бути мамою, дочкою, сестрою, подругою, дружиною, помічницею, вихователькою, берегинею. Жіноче покликання є не менш гідним чи вартісним, аніж чоловіче; воно є іншим, але не менш важливим!

Наведу тут кілька цитат Блаженнішої Марцеліни Даровської. «Жінка, мати нового покоління, є матір'ю майбутнього, бо доглянуті її рукою діти і молодь – це майбутнє світу… Якою є жінка, – такою буде родина і таким буде суспільство». «Нинішній світ потребує зміцнених Святим Письмом жінок. Не вистачає вести тихе і замкнуте в пасивній покірності життя, необхідно опиратися зіпсутості і Божу Правду вводити й утверджувати в своїх оселях. Сім'я – це колиска мужів, Божих мужів світу і Церкви, жінка ж є душею сім'ї». «Тоді вони виконають своє покликання: жінка стане товаришкою і помічницею чоловіка чи то в житті родинному, чи то в апостольському, якщо до цього призначена, і не служитиме легковажності і марноті світу».

Фемінізм протиставляє жінок і чоловіків, сіє ненависть до чоловіка. Насправді ж кожна жінка потребує чоловіка! Потребує його захисту, його мужності, його провідництва, його впевненості, його любові! Потребує ділитись із ним своїм щастям, служити йому з любові, бути поруч, підтримувати, зціляти рани, розраджувати, надихати. З ним вона може бути насправді щаслива.

Фемінізм відриває жінку від найважливішого вияву її жіночності – материнства. Вважаючи, що місія жінки не полягає у вихованні дітей, фемінізм позбавляє її найбільшого скарбу в житті… Сьогодні феміністки захищають і пропагують «право жінки» на вбивство своїх дітей (аборти). Вбиваючи свою дитину, жінка вбиває і свою душу.

Фемінізм - егоїстичний! Власний успіх, кар'єру, самоствердження і нездорові поривання ставить вище, аніж благо спільноти: сім'ї, родити, нації. Від фемінізму застраховані ті дівчата, які виросли у повноцінній сім'ї, мали досвід спілкування зі справжніми чоловіками, які мали добре християнське виховання, знайшли Бога і своє покликання. То ж бажаю дівчатам вибирати правильне середовище, спілкуватись із справжніми чоловіками, створювати сім'ї, пізнавати себе, шукати Істину і бути щасливими!

Ще у Давній Греції Сократ у пошуках сенсів дійшов до розуміння, що прекрасне - це те, що найбільше відповідає високому призначенню, те, в чому задум втілився найкраще! То ж будьмо прекрасними! Будьмо собою! Будьмо жінками!

СТРИЖНЕВИЙ ВИМІР ТРАДИЦІЙНОЇ СІМ`Ї

Доволі часто люди накладають чужорідні проекції на традиційну сім'ю, зокрема, говорячи про такі ролі чоловіка та жінки, які розділені високими бар'єрами і в яких неодмінно присутні пан та рабиня. Найбільш абсурдна недбалість такого бачення ще й у тому, що він перегукується, а точніше, абсолютно відображає сумнозвісну картину совкової опери, в котрій чоловік постійно живе на роботі, а жінка — на кухні. Якби ми прийняли таку точку зору, то б змушені були визнати, що період совка був піком традиції і, відповідно, розквітом традиційної сім'ї. Пак, ні для кого не секрет, що совок нищив все святе та традиційне.

Коли йдеться про традиційну сім'ю, то варто відштовхуватися від балансу поєднання чоловічого та жіночого, які співтворять містичний простір для утвердження традиційних цінностей, однією з яких є сім'я. Народження традиційної сім'ї здійснюється у Церкві, а саме — у таїнстві шлюбу, ініціація якого дарує парі благодать творити домашню церкву, яка виражає душу сім'ї. Езотеричний світ домашньої церкви має також видимий прояв, тому здатна бути видимим взірцем традиції у суспільстві.

Споріднена шлюбом пара несе опіку та відповідальність одне за одного; вона не здатна існувати без конкретного "мого" та "моєї", серця яких поєднані силою благодаті. Ані чоловіче, ані жіноче не переважають, енергії двох начал балансують та вкладають свою лепту у розбудову домашньої церкви.

Важливо й те, що у традиційній сім'ї дітей не заводять, — бо заводять лише тваринок, — а дітей народжують або ж беруть на опіку через усиновлення. Діти — це дар, а не власність чи товар, який можна купити.

Традиційна сім'я нічого не говорить про ролі, але про покликання: жінка і чоловік не грають ролей у масках, навпаки, вони їх скидають, аби сповнити своє призначення. Те, що вони роблять одне для одного, базується не на примусі, а на любові. Містика їх покликань виявляється й у тому, що у своєму пануванні чоловіче дарує, натомість у покорі жіноче приймає і обоє насичуються…

У християнстві традиційну сім'ю прийнято називати домашньою церквою, головно тому, що вона визначається духовними виміром та здобутками, зокрема, чистотою сердець, творчістю чоловіка та жінки, їх унікальними покликаннями, в яких вони підтримують одне одного. Містичний вимір домашньої церкви створює простір для взаємного кохання, творчості, свободи та відповідальності. Тому джерело традиційної сім'ї — це перш за все її духовне життя, решта — приємні додатки. На жаль, секулярні сім'ї ставлять акцент на матеріальності та побуті, які у традиційній родині розміщені на периферії, позаяк остання дихає такими цінностями, як Бог, любов, духовність, батьківщина, патріархат.

Сучасні ідеології, які представляють традицію як історичний випадок упереджень, намагаються знищити її, презентуючи чоловіка та жінку двома незалежними началами або ж взагалі змивають їх сутності до андрогінності. Такі прописані та донесені до суспільства декларації спрямовані на те, аби поруйнувати підвалини домашньої церкви, перебудувати її на модерний штиб, і велика справа не піддатися цим утискам. Лише духовний спадок традиції відбиває ці напади, а що є більшим добром, аніж коли небесна Церква знаходить втілення у земній!

Здавалося, світи традиційної сім'ї наче помирають, залишаються лиш невеличкі острівці вогників у темряві, але з цих вогників здатне розпалитися вогнище, яке створить нове сонце і тоді знову день настане на Землі.

Odala de Synerissa

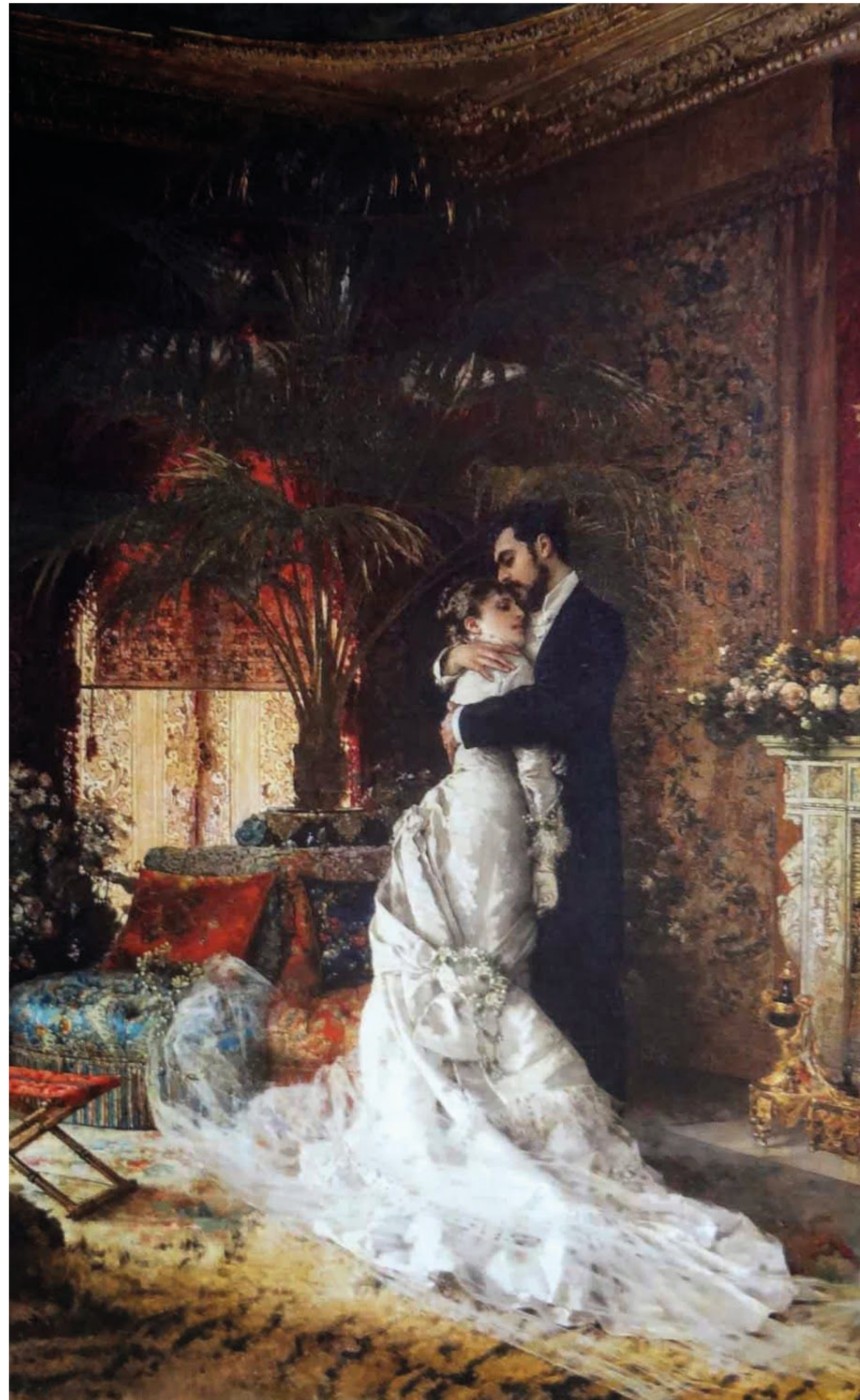

Про зміни в Кримінальному кодексі

Зміни в Кримінальному кодексі про «згоду на статеві зносини» не обов'язково знати, адже основною метою була зовсім не мінімізація інцидентів з сексуальним насиллям, а залучення населення до ліберального дискурсу. Мета була вдало реалізована, так як в соціальних мережах не вчухають дискусії про «культуру згоди» - передовий феміністичний західний конструкт.

Розглянемо приклад з країни, в якій «культура згоди» досягла статусу майже-непохитної суспільної цінності. Кортні Сендер з Бостону, колумністка The New York Times, розкриває власний досвід «сучасного кохання» в статті під назвою «Він запитував дозвіл мене торкнутись, але не питав, чи можна йому зникнути». Вона мала побачення з прогресивним хлопцем, який сумлінно дотримувався новітніх правил міжстатевих зносин: «Чи можу я зайти в твою спальню?», «Чи можу я зняти з тебе светер?», «Чи можу я лягти поруч з тобою?», « Чи можу я зняти твій бюстгальтер?», «Як ти себе почуваєш?», «Чи ти ок, коли я цілую твої руки?» і так далі. В один з моментів Кортні навіть поспіхом відзначила, що після питання про светер можна було здогадатись, що відповідь «так» стосується і всього іншого. Автор визнає, що вона відчувала певний дискомфорт від кількості запитань, але відчула себе зобов'язаною бути вдячною за прояв прогресивного піклування та ліберально-орієнтованого ставлення до сексу. Наступної зустрічі вони мали інтимний зв'язок ще раз та не відходили від «культури згоди». Хлопець перепитував у неї дозвіл на кожну дію та дізнавався її бажання. Після він поцілував її, сказав: «See you soon,» - та більше вона його не бачила.

Здавалося б, типова для сучасності історія, але Кортні несподівано почала ЗДОГАДУВАТИСЯ. Наприклад, що «піклування та обережність до партнера під час сексуального контакту» не гарантує поваги до жінки. Кортні хотіла довгострокових відносин, ніжності, вірності та кохання, натомість отримала сучасну форму споживацьких зносин. Хтось має пояснити Кортні, що її бажання - це атрибути шлюбу. Вона хоче заміж, а не прогресивного «партнерства» та «сексуальної культури».
Asking about my feelings during sex didn't extend to caring about them after sex. Кортні Сендер відчуває спустошення, розчарування та безмежний смуток, і «культура згоди» аніяк не допомогла їй на шляху до щирого кохання. Виникає етичне питання: чи було зґвалтування? Ні. Чи була вона використана? Ні, адже, за законами сучасності, вона надала згоду на безліч запитів, отримала «задоволення» та «втілення бажань» в ліжку. Але чому Кортні відчуває той самий спектр відчуттів? (Ознайомитися з історією більш детально за посиланням:

https://www.nytimes.com/2018/09/07/style/modern-love-he-asked-permission-to-touch-but-not-to-ghost.html)

Сексуальна свобода «дарувала» жінкам вибір, але залишила їх абсолютно безпорадними, а іноді і безвідповідальними. Жінка не звертається до батьків в питаннях серця свого мінливого, прагне бути «незалежною» від зобов'язань та обирає «прогресивні партнерства» замість архаїчного шлюбу. На жаль, і батьки намагаються не втручатись до «приватного життя» доньки, бо це в суспільстві вважається «неправильним», «зайвим», «тупим моралізаторством», адже дітям потрібна «свобода», «вони все вирішать самі». Батько не захищає доньку, не випробовує її обранця в критеріях чоловічності та моральності, не ставить йому незручних питань про майбутнє. Всі прагнуть бути «комфортними», але не відповідальними.

Скрізь говорять про секс, культивують частоту зносин як «здорове життя». Цнотливі дівчата зазнають насмішок після 15 років. Зберігати чистоту між нареченими до шлюбу вважається «ненормальним» або «неможливим в нашому випадку». Фемінізм породив кризу міжстатевих стосунків, і ми споживаємо наслідки. Тільки в емансипованому суспільстві могла виникнути гостра необхідність встановлення штучних кордонів «згоди на статеві зносини», аби виявити, що вони також не забезпечують жінку захистом та піклуванням.

Ви жадібно споживаєте нав'язаний ліберальною ідеологією дискурс та насичуєтесь викривленою брехнею.Священик у церкві скаже, що секс - одне з найвищих проявів кохання в подружжі, яке потребує безперечної взаємоповаги. Тільки чомусь ви колективно «забули», що всі ці тези звучать в церквах, а не на Women's march. Як і «забули», що батько захистить свою доньку рішуче та ефективніше за всі конвенції та кримінальні кодекси.

Іноді здається, що жінки обирають бути зґвалтованими, аніж звернутись за допомогою та захистом до чоловіків. Любов врятує, але вона не піддається регламенту.

Олександра Скляр

2 ЧАСТИНА : ЗЕНТРОПА

ДОВГЕ ВОЛОССЯ ЯК ОЗНАКА ЖІНОЧОГО ЗДОРОВ'Я І КРАСИ

Незаперечним є факт, що дівчата з довгим сяючим волоссям виглядають привабливішими в очах чоловіків. Цей феномен людської поведінки має глибоку біологічну основу. Цікаве пояснення даного факту надає книга «Підручник з еволюційної психології» авторства Девіда Баса.

Довжина волосся разюче пов'язана з жіночою привабливістю. Волосся росте зі швидкістю близько 4 см за місяць, доки не досягає в 60-90 см в довжину. Тривале голодування спричиняє втрату волосся, недостатність вітамінів та мінералів призводить до його псування, а недоїдання стає причиною видимих змін в кольорі (напр. темне волосся набуває рудуватого кольору). Волосся таким чином виступає показником наявного стану здоров'я і харчування людини (індикатором дієти і стану організму протягом 2-3 річного періоду), ба більше свідчить про успадковані генетичні риси. Гарне та міцне волосся є ознакою хорошого здоров'я, нормального розвитку організму та генотипу. Показово, що довге волосся завжди переважало у всіх культурах, а довге сяюче волосся в переважній більшості історичних випадків асоціювалось з красою. Досліджуючи зразки волосся та інформацію від більше ніж 200 жінок віком від 13 до 73 років, науковці встановили, що жінки з вищими шансами народити здорових нащадків мають довше волосся, аніж старші жінки, відповідно інстинктивно жінки на піку свого дітородного віку схильні використовувати своє волосся як засіб демонстрації свого потенціалу. Зразки волосся, що мали кращі показники, були надані жінками з кращими показниками здоров'я, звісно, враховуючи відповідний вік респонденток. Цікавим є факт, що і швидкість росту волосся в жінки є найбільшою саме в момент досягнення віку найкращого для народження дітей, що свідчить про пік регенеративних функцій організму, який швидше оновлюється від шкідливого впливу зовнішнього середовища та проблем зі здоров'ям та харчуванням.

До того ж, якщо жінка має гарне довге волосся, то це автоматично значить, що вона може і вміє за ним нормально доглядати та

не лінується цього робити. А це вже певний гарний дзвіночок.
Відповідно, якщо жінка скорочує своє волосся або вибриває частину голови, вона сама робить свій вигляд менш красивим, менш здоровим і менш показовим в сенсі свічення про можливість народити здорових нащадків. Надмір короткої «зачіски», на зразок властивих солдатам-призовникам, свідчать про серйозні психічні відхилення в такої особини жіночої статі.
Що спадає на думку коли ми бачимо як введених в оману жінок активно заохочують до самокаліцтва шляхом обстригання їх волосся замість догляду за ним з метою виглядати красиво? Тільки те, що хтось не дбає про здоров'я наших жінок і здатність народити здорових нащадків, і, відповідно, про потребу чоловіків у отриманні здорової дружини. Якщо суспільство не пропагує красу довгого волосся, можна зробити висновок, що таке суспільство хворе і не життєздатне.
Отож, дівчатка, дбайте про своє волосся та його природну красу, передавайте цю просту мудрість своїм дочкам. Це буде ваш маленький внесок в розквіт нашого народу!
Довга коса - дівоча краса!

ІНТЕРВ`Ю ПРО НАЦІЮ, ТРАДИЦІЮ ТА МАТЕРИНСТВО З ЕЙЛОЮ СТЮАРТ

Ми приділяємо багато уваги належному місцю чоловіків та жінок в сучасному світі. Багато наших матеріалів і порад спрямовано передовсім для парубків, однак ми не можемо забувати і про прекрасну половину людства. Саме для цього ми підготували інтерв'ю з Ейлою Стюарт, американською письменницею та відео-блогером. Мамою шістьох дітей, що професійно розбирається в філософії та суспільних науках. Ейла веде блог Nordic Sunrise - https://nordicsunrise.wordpress.com, де висвітлює расові проблеми, питання збереження традиційної родини, християнські питання та просто говорить про радість материнства. На наше тверде переконання Ейла є зразком для дівчат та жінок, що вважають себе консервативними. Отож, надаємо слово нашій американській співрозмовниці.
Далі: З - Зентропа Україна, Е - Ейла Стюарт

З: Розкажи трохи про себе і своє походження. Що привело тебе до твоїх поглядів та суспільно-політичної позиції?
Е: Я народилась на півдні Сполучених Штатів, однак з двох років росла в місті Лас-Вегас, що в штаті Невада, а, значить, у вкрай ліберальній (в багатьох вимірах) частині моєї країни, проте в досить консервативній спільноті. Я була спершу дуже ліберальною в своїх поглядах, також я ходила в школу, де вчителі були вихідцями з так зв. «руху за громадянські права» 1960-х років (типовий лівий рух тих часів). Один з моїх вчителів в старших класах був членом руху «Чорні пантери» та негритянським націоналістом, що і було причиною лібералізму в моїх поглядах у молодому віці. Я продовжила навчання в університеті, де отримала диплом бакалавра, де знову таки була під впливом ліберальної культури, а згодом отримала ступінь магістра в Сан-Франциско - теж території з великим впливом тієї ж ідеології. Саме протягом навчання в Сан-Франциско я збагнула, що ліберальна ідеологія не відповідає дійсності, коли прагнеш бути дружиною і матір'ю. В той же час я стала більш консервативною і змінила свої язичницькі переконання, ставши християнкою. Чим більше я досліджувала і вивчала людську поведінку, рівно як людську психологію і теологію, я доходила до висновку, що існуючий консервативний рух в моїй країні не достатньо консервативний, він на 20 років відставав від так зв. «прогресивного» руху (в Півн.Америці «прогресивним» називають рух ультра-лібералів – прим. Зентропа), він лібералізувався дедалі глибше, приймав ліберальне розуміння сутності сім'ї, більше того ставав не консервативним навіть в стандартах моєї країни. Тому я прийняла багато з позицій платформи руху, що в Америці має назву Альтернативних правих або ж «alt-right».

З: Що для тебе значать ці поняття: християнська віра, нація, родина, шлюб?
Е: Християнська віра для мене значить, що хтось прямує за вченням та заповідям Ісуса Христа. Для мене бути християнином це досить широке визначення, оскільки я не прискіпуюсь до численних особливостей, як це схильні робити інші християни. Я вірю, що будь-хто хто слідує за Христом може звати себе християнином. Нація для мене значить певну расову приналежність, приналежність до певної широкої родини, тобто сукупність біологічних, соціологічних та культурних чинників. Отож, націю я розумію як однорідну расову, культурну та народну спільноту. Родина для мене значить як безпосередньою найближчу біологічну сім'ю – людей з якими ти поділяєш найближчу спорідненість, так і в ширшому сенсі рід, що включає найвіддаленіших родичів. Наприклад, я походжу з роду Карла Великого, рівно як і коріння чималої кількості європейців сходять до Карла Великого, а, відповідно, ці люди складають мій рід, я вважаю їх родичами і переживаю за їх добробут, як наче вони мої двоюрідні брати, що мешкають на одній зі мною вулиці. Шлюб для мене – це священний союз одного чоловіка з однією жінкою, благословенний Господом. Шлюб – це основа цивілізації. Цивілізація не може існувати без міцних гетеросексуальних шлюбів та сімей. Тому для мене шлюб це початок цивілізації і єдиний чинник який тримає громадянське суспільство купи.

З: В Україні сили глобалізму намагаються нав`язати нашим жінкам або військовий стиль (службу у війську або поліції) або ж кар`єризм. Ці сили намагаються показати це як щось сучасне і «продвинуте», натомість материнство і відданість дому як застаріле і нудне. Яка твоя думка про це? Щоб ти порадила національно свідомим українським жінкам? Яке твоє бачення ролі жінки у здоровому суспільстві?
Е: В Америці також існують такі сили, що прагнуть затягнути жінок до армії чи на роботу в корпорації. Вони принижують материнство і змушують жінок вливатись в робочу силу. Це вже триває в моїй країні 2-3 покоління і встигло цілком зруйнувати наше суспільство. Я вірю, їм це вигідно, адже дає змогу тримати всіх під контролем. Коли жінки є частиною виробничих сил це підриває сім'ю. А незалежні сильні сім'ї, як я вже зазначала раніше, є цеглинками цивілізації, нікому не вдавалось збудувати міцну цивілізацію без міцних шлюбів. А от складовою міцного шлюбу є перебування матері вдома за виконанням її традиційних занять.
Отож, коли структура сім'ї не стійка, інші сили, такі як уряд чи корпорації, можуть прийти на заміну зламаним її складникам з такими речами як дитсадки, обов'язкова освіта в державних школах,

ба навіть такими нібито безневинними послугами як доставка їжі, які стають на місце матері, що готує їжу вдома – все це має на меті підірвати структуру сім'ї та зробити цивілізацію слабшою і, відтак, зручною для маніпуляцій.

Здорова роль жінки у суспільстві значить вирости під опікою власної матері, що навчить її як оберігати родинне вогнище. Потім жінка вийде заміж за чоловіка, який доведе, що гідний цього перед її батьком та родиною, показавши себе спроможним турбуватись про неї та їхніх дітей, який також походитиме з належного середовища, подібного до середовища дружини. Відтак, жінка вийде заміж і присвятить себе своєму дому. Вона народить дітей, готуватиме їжу, турбуватиметься про оселю та дбатиме про освіту дітей вдома. Вона створить затишок в своєму домі для чоловіка який вертатиметься щовечора з роботи. Дім - місце, де чоловік почуватиметься зручно, і зможе відновити свої сили після щоденних життєвих випробувань та тяжкої праці. Це дасть йому змогу з новими силами братись на нові складні задачі. Таким чином жінки створюють сакральний простір це чоловіки мають змогу рухатись вперед і розбудовувати суспільство.

Моя порада національно свідомим українським жінками не цуратись цих почуттів. Ці почуття - це промисел Божий, і сягають вони ваших предків – українських матерів і праматерів, чия кров тече у ваших венах. Ці жінки як і тисячі років тому, так і нині закликають українок як і жінок у всьому світі до дому, родинного вогнища, традиційних занять та націоналізму. Я раджу вам почитати старих книг, написаних до 1950 року з метою зрозуміти як бачили ваші прабабусі та їхні матері свою роль в суспільстві, як вони дбали про свій дім, громаду та країну.

З: Яка ситуація із сімейними, статевими та національними справами в США? Які шляхи для збереження традиційної сім`ї в сучасному світі ти бачиш?

Е: Проблеми в США насправді почались на початку 1900-х років, та особливо близько 1920-го, коли рух суфражисток вирішив, що жінки повинні голосувати окремо від своїх чоловіків на противагу принципу «одна сім'я – один голос». Це стало початком фемінізму в Західному світі, це ж саме сталось в Європі, і майже в той же час, коли жінки отримали самостійне право голосувати. Це була перша спроба розділити сім'ї політично і культурно.

Вдруге фемінізм виринув під маскою руху за громадянські права в США і вже на місце закликів за право голосу прийшли заклики за форми визволення, які були нічим іншим як аморальною поведінкою. Феміністки закликали до сексуального звільнення, жінок вчили бути вільними обирати скільки завгодно статевих партнерів та які завгодно форми сексуального досвіду. Це відібрало в жінок їхню родину, рід в широкому сенсі, розірвало сімейні зв'язки та інші сполучні ланки у суспільстві. Це витворило покоління жінок, які відчували, що вони не тільки вільні від чоловіків, але не потребують чоловіків взагалі, більше того їм не потрібні їхні сім'ї, життєві поради їхніх матерів та бабусь. Жінкам сказали, що радість можна отримати тільки від статевих втіх, сексуальних експериментів та кар'єри, що спричинило непоправну їх деградацію та зруйнувало західну цивілізацію.

Зберегти традиційні ролі статей насправді дуже просто, ми просто мусимо прийняти їх знову і жити як слід. Жінки

мусять виходити заміж за християнським звичаєм. Народжувати дітей і не боятись материнства. Жінки мусять перейняти справу освіти власних дітей будучи активними в житті школи, організовуючи приватні заклади освіти або ж навчаючи дітей вдома. Жінкам потрібно слухатись своїх чоловіків, і ставитись до них з гідністю, повагою та вірністю. Слід припинити пустословити, але помагати близьким, вкладати зусилля в своїх дітей, дім та церковні громади.

З: Який у тебе зазвичай розпорядок дня? Чим ти любиш займатись? Які книги ти порадиш прочитати молодим людям, а особливо дівчатам?
Е: Я покидаюсь рано вранці, щоб провести чоловіка на роботу. Потім я вбираюсь сама і вбираю дітей, ми чистимо зуби, причісуємось, снідаємо, тощо. О 9-00 ранку ми починаємо наші домашні уроки в спеціально відведеній в нашому будинку кімнаті. З 9-00 до 10-30 ми проводимо наші ранкові заняття, які складаються з читання, письма та математики для дітей. Потім ми робимо невелику перерву, коли діти можуть бавитись на дворі чи з іграшками. Протягом цього часу я даю раду хатнім справам.
Я роблю кожного дня щось інше. Наприклад, в понеділок прибираю на кухні, у вівторок вітальню та шкільну кімнату. В середу мию автівку та прибираю в саду та на подвір'ї, в четвер даю раду ванній, а в п'ятницю спальням. В суботу я печу кексики та хліб для моєї сім'ї.
Ми обідаємо близько полудня і о 13-00 ми починаємо наші пообідні уроки, які тривають десь до 14-30. В цей час заняття включають історію, природничі науки, літературу, суспільствознавство та Святе Письмо. Після 14-30 я дозволяю дітям переглянути фільми чи побачитись на комп'ютері, проте з понеділка по п'ятницю все це має стосуватись тільки освітніх цілей.
На вихідних я дозволяю дивитись відео для забави, наприклад, мультфільми. Чоловік вертається додому між 15-00 та 16-00. Ми вечеряємо близько 17-00, потім я готую дітей до сну, що триває досить довго, адже в мене їх п'ять, за чим слідує вечірня казка. Ми збираємось всі на моєму ліжку і я читаю всім якусь історію. Наприклад, зараз я читаю їм про Пітера Пена та книгу «Викрадений» авторства Роберта Луїса Стівенсона, також щодня ми читаємо разом Святе Письмо. Потім ми молимось, я відправляю дітей до їхніх ліжок. Потім ми проводимо час вдвох з чоловіком, читаємо разом в тому числі і в голос один для одного, після чого прямуємо до ліжка теж. Це мій типовий день.
У вільний час я люблю дописувати в твіттер, в'язати, читати, прогулюватись на природі та відвідувати храм. Я можу порадити багато книг молодим жінкам, про це я навіть зробила відео на моєму YouTube-каналі, до якого я вас всіх запрошую - https://www.youtube.com/user/adorableayla. Але найважливіша книга це «Чари жіночності» Гелен Анделін [англ. – «Fascinating Womanhood» Helen Andelin, рос. – «Очарование женственности», Хелен Анделин – прим. Зентропа]

З: Дай, будь ласка, якісь поради українським жінкам.
Е: Будьте чемними, чистими та хорошими. Слідуйте Десятьом заповідям, знайдіть церковну громаду, де ви знайдете духовну втіху і можливість активної участі. Читайте святі писання щодня та моліться Богові. Знайдіть чоловіка, який би дотримувавсь традиційних цінностей. Присвятіть себе шлюбу. Ніколи не говоріть поганого про свого чоловіків чи інших людей публічно. Не матюкайтесь. Слідкуйте за своєю зовнішністю. Намагайтесь носити жіночний одяг, такий як спідниці та гарненькі блузки. Завжди будьте доглянутими. Присвятіть себе своїй сім'ї. Не бійтесь ставати матерями, це чудове благословення, ви ніколи не розчаруєтесь про жодну дитину яку матимете. Пам'ятайте, бути матір'ю не значить змінитись, а лише розкрити свою істинну природу. Пам'ятайте, що це найвище та найвеличніше покликання дане Богом його дочкам. Переконайтесь, що ваші діти отримали гарну освіту. Навчайте їх звичаям та традиціям, водіть до храму. Оберігайте себе та свою сім'ю від аморальних засобів масової інформації. Не дивіться телевізора, хіба що за винятком освітніх фільмів у вільний час. Наполегливо працюйте, не бійтесь тяжкої роботи вдома та для своєї родини. Уникайте шкідливих звичок. Не паліть, не вживайте алкоголю, не переглядайте порнографії. Не дайте цим речам контролювати вас. Ви знаєте як бути хорошою дружиною і мамою, це у вашій крові, у вашій голові, у вашому серці. Слідуйте тим таємним підказкам які ви отримуєте і вони нас відведуть куди треба.
Я бажаю українським читачам всього найкращого і шлю свою любов з Америки. Я дуже люблю і поважаю Україну, український народ і культуру. Ви один з найкращих народів у світі і я бажаю вам такими лишатись. Молюсь за вас і сподіваюсь ви залюбки прочитали цю бесіду. Дякую за можливість поділитись своїм думками!

ХУСТКА

Днями в українському медіапросторі активно здіймалась тема жіночих хустинок. Спробуємо подивитись на дану проблему з різних сторін. Почнемо з невеличкого відступу.

Виявляється, на початку лютого відзначається «міжнародний день хіджабу» - мусульманського жіночого головного убору. У Києві навіть провели з цієї нагоди акцію, на яку вийшли не тільки імпортовані дружини торгівців шаурмою, але й місцеві «роксоляни». Про це в позитивно-нейтральному тоні повідомив найпатріотичніший телеканал 1+1 [1]. У сюжеті розповідається як то правильно жінкам вбирати голову за ісламським звичаєм, всі радісні та усміхнені.

У той же час, тим самим проповідникам прогресу ну дуже муляють очі хустки на головах православних жінок. Про цю тему торочать всі кому не лінь - від Оксани Забужко, яка видала, що, мовляв, звичай покривати голову був нав'язаним темним православним з того ж таки ісламу [2], до митрополита Епіфанія, який пообіцяв журналістам «Громадського», що заступатиметься за жінок без хусток перед злими мракобісними бабусями, які не пускають їх у церкви [3].
Останні слова очільника ПЦУ почали тиражувати деякі «експерти», а потім і ліберальні ЗМІ вже по другому колу, як буцімто заяву, що новостворена Церква скасує обов'язкове покриття голови жінками в храмі. Очевидно, щоб відрізнятись від москалів, адже власне це і є на думку певної частини патріотичної публіки суттю та метою української екзистенції.

Зауважимо кілька речей. По-перше, покриття голови жінками під час молитви визначено в Посланнях св. ап. Павла, зокрема у Першому посланні Коринтянам (11:5). Радимо почитати цей розділ Святого Письма, який крім вказівок щодо головних уборів та зачісок, вказує на ієрархію статей згідно Божого задуму. Звісно, для «атеїстів київського патріархату», а тим паче для ліберастичних журналістів, можливо все, у тому числі і пристосування правил, які

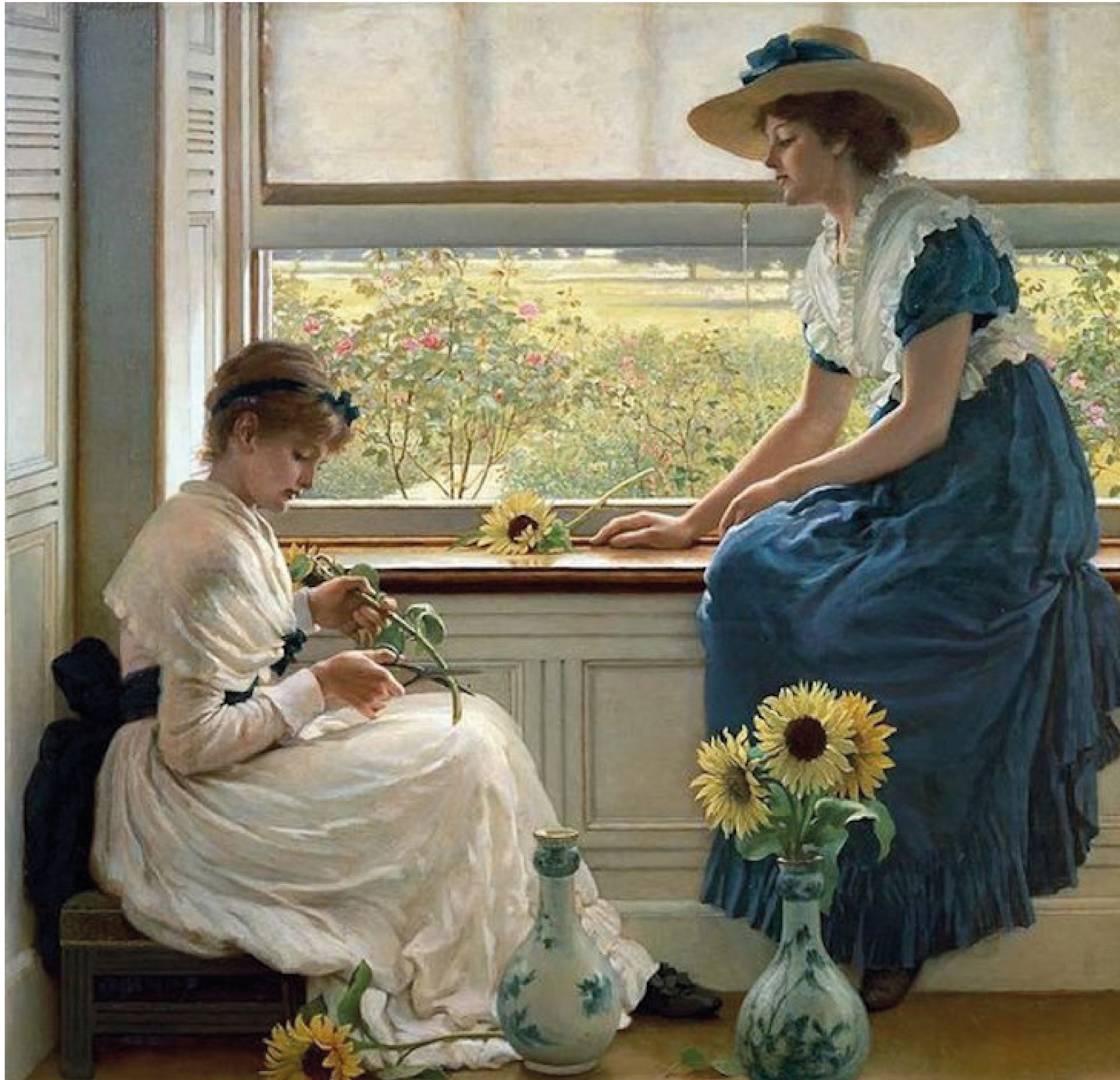
витікають із Писання, до власних переконань, хоча мало би бути навпаки.

У повсякденному одязі покриття голови було правилом для всіх заміжніх жінок як мінімум до початку XX ст, про що свідчить, наприклад, український антрополог і етнограф Хведір Вовк у «Студіях з антропології та етнографії...», де зауважує, що жінка радше оголить коліно, але не голову.

Звичай покривати голову для жінок існував у Католицькій церкві до II Ватиканського собору (1960-ті роки), і, власне, лишається чинним у католиків-традиціоналістів. Про такі тонкощі ані всякі Забужки, ані «експерти» зазвичай не підозрюють. Питання, яким чином Ватикан усунув цей звичай, полишимо на внутрішньокатолицький розгляд, додамо лишень, що вірян він не додав абсолютно.

Зауважимо також, що, наприклад, спроба увійти до мечеті у взутті, завершиться вкрай сумно, приходите ви туди з любов'ю чи без. Це якось не викликає заперечень у «свободомислячих» балакунів. Що там говорити, навіть театри чи місця низькопробного блядства - нічні клуби - встановлюють вимоги до зовнішнього одягу відвідувачів, а от Церква, на думку «прогресивної громадськості», звісно ж має «приймати всіх якими вони є».

Тепер повернімось до початку нашої розповіді. Ліберальні ЗМІ ОДНОЧАСНО подають в позитивному світлі чужі нашому народові звичаї, а наявні у нас, у православних українців, практики, оголошують мракобіссям і Середньовіччям. Загалом, це не дивно, адже пропаганда хіджабу сприятиме толерантності до чужинців, а, відтак, і змішанню, натомість свідоме дотримання рідних нам православних приписів навпаки цьому запобігатиме.

Ще цікавіше, що у країнах опозиційних до глобалізму, де хіджаб є символом лояльності народним звичаям (і правлячому режиму у деякій мірі), наприклад в Ірані, ліберальні ЗМІ також заохочують відмову від цієї традиції [4] в ім'я подолання ненависного патріархату.

Висновок загалом такий, що ліберастичний істеблішмент виступає проти будь-яких речей, які позначають укоріненість у певних звичаях і традиціях.
В реаліях теперішньої України, звісно, не виглядає можливим повернення до народної моди XIX століття, однак мусимо хоча б дотримуватись приписів Святого Писання, інакше гріш ціна нам, якщо ставимо священне нижче рівня театру або нічного клубу.

Джерела:
https://tsn.ua/kyiv/u-kiyevi-musulmanki-vidznachili-den-hidzhaba-i-daruvali-perehozhim-kviti-1290633.html
https://www.facebook.com/oksana.zabuzhko/posts/10156580862548953
https://hromadske.ua/posts/vikorinyuyu-zvichku-pracivnikiv-hramiv-svaritisya-na-zhinok-sho-zahodyat-bez-hustki-epifanij
4. https://www.bbc.com/news/world-middle-east-44040236

Напрями самовдосконалення для дівчат

Оздоровлення нації можливе виключно завдяки одночасному самовдосконаленню як чоловічої, так жіночої частини населення, особливо це стосується молоді.
Ми визначили кілька найважливіших напрямів, які дадуть змогу дівчатам вдосконалити себе, отримати пропозицію від хорошого парубка та стати хорошими дружинами та матерями.

1. Будьте чемними.

Ця порада звучить дуже просто, але чемність та скромність - це основоположні риси дівчини, які дуже швидко зникають в сучасному світі. В той час як чоловікові мають бути властиві здорова агресія, напористість, дух змагання, жінок прикрашає лагідність, доброта, ввічливість, прагнення затишку і гармонії. Ці два протилежні полюси формують суспільство.
Сварлива, матюклива і агресивна жінка це просто жалюгідна спроба наслідувати чоловічу поведінку, це не жіночно.
Якщо на тлі божевільного світу перегонів до прірви та метушні, дівчина зберігатиме доброту і чемність вона гарантовано швидко отримає мужнього чоловіка, який захистить її від біди.
Отож, дівчатка наші, янголятка, будьте чемними.

2. Займіться своїм тілом.

«Широка кістка», «немає часу», «хай мене полюблять такою як є», «головне душа» - це неповний перелік жалюгідних відмовок, який вигадують люди, аби виправдати власні патологічні лінощі. Краса тіла – це важливий показник здоров'я, саме тому люди схильні інстинктивно шукати собі красивішу пару – і це цілком нормально!
Більшість людей в Україні, на щастя, мають непогану генетику, а тому перетворення в жирух та страховиськ відбувається через неправильне харчування та відсутність достатньої кількості руху та фізичних навантажень.
Отож, дівчатка, зав'язуємо зі снікерсами і робимо пробіжечку, не завадить записатись у спорт-зал і виконувати вправи призначені для дівчат (в жодному разі не слід качати м'язи – хлопці ніколи не будуть хотіти дівчину схожу на Арнольда).

Краса має значення!

3. Здорова домашня їжа.

Велика роль і талант справжньої жінки – вміти приготувати смачну і корисну їжу для всієї родини. Кажуть, що найкращі кухарі це чоловіки, та це не правда (особливо статистично). Саме жінці дано неперевершений талант куховарства, який робив самодостатніми сім'ї наших предків тисячі років.
Крім того, склад домашніх страв контролюєте тільки ви. Отже, у вас є шанс максимально позбутись шкідливих домішок і консервантів, таким чином зберігаючи здоров'я собі і своїм близьким.
Дівчатка, розшукайте мамині та бабусині записники з рецептами, придбайте кулінарні книги, наповніть оселю ніжним запахом пиріжків з корицею. Запах, що неодмінно асоціюється з добром і домівкою. Ставайте справжніми господинями!

4. Опануйте якесь хобі.

Хобі - чудовий спосіб для дівчини розкрити свої таланти. Значно кращий, аніж марнувати час в офісі з купою агресивних начальників та стосом непотрібних паперів. Співи, гра на музичному інструменті, малювання, вишивка, квітникарство – чималий вибір занять, гідних справжньої панянки. Коли ви станете дружинами, це зможе урізноманітнити ваше дозвілля, в час вільний від хатніх турбот. А до

одруження наявність хобі привабить до вас парубків, які поважають дівчат не загублених сірістю сучасного світу.

5. Відпустіть довге волосся.

Довге доглянуте волосся – це вірна ознака, що дівчина не ледача, вміє подбати про себе, приділяє достатньо часу власному зовнішньому вигляду. Крім того це також ознака належного здоров'я та стану організму.
Міцний, бородатий, коротко підстрижений боєць АТО навряд чи захоче мати стосунки з подобою самого себе. Чоловікам потрібна їхня протилежність – чемна, мила дівчина з розкішними косами.

6. Вдягайтесь жіночно.

Доглянуте тіло та волосся має доповнюватись жіночним одягом – вечірні сукні та підбори, український жіночий одяг, повсякденне вбрання – все має підкреслювати вашу жіночність та відмінність від чоловічого стилю. Сукні, спідниці, бантики та стрічечки роблять вас красивими та привабливими. А хто як не бубочки роблять цей світ прекраснішим?

7. Будьте розумничками.

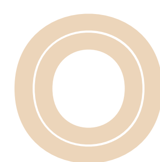
Мудрість також є окрасою жінки. Намагання сперечатись, лізти не своє діло, втручатись в розмову між чоловіками показником мудрості не є. Натомість слід бути джерелом натхнення для свого чоловіка, вміти гарно висловлювати свою думку, і здатними навчати своїх дітей.

8. Навчайтесь догляду за малечею.

Найпрекрасніше і виняткове призначення жінки – бути мамою. Це теж багато в чому мистецтво, хоч і дане всім жінкам від природи. Проте існує чимало секретів турботи про малечу, які передаються з покоління в покоління. Це стосується піклування про здоров'я, базових освітніх навичок, харчування тощо. Якщо у вас є менші братики та сестрички, помагайте мамі турбуватись про них, помагайте в турботі про малечу своїм родичам та подругам. По-перше це дасть вам досвід, по-друге дасть можливість близьким уникнути витрат на дитсадок.

Дівчатка виконуйте ці вісім порад і ви станете справжніми скарбами української нації!

ЖІНКА – МАТИ, А НЕ ЗНАРЯДДЯ ПРАЦІ!

Одна із найбільших ран, яку наніс Совєцький Союз за час свого панування над Україною нашому народу - це перетворення жінки на засіб виробництва, так звана «протералізація жіноцтва». Оскільки більшовикам для «перемоги комунізму» потрібно було більше робочих рук та руйнація патріархальної сім'ї, совєцькій державі жінку в примусовому порядку відправлено було на заводи та інші найми, позбавлено тим самим її природного стану - матері та берегині. При цьому, більшість «хатніх обов'язків» залишилась за жінкою, однак, в таким умовах, і мови не могло йти про справжню - велику традиційну українську сім'ю.

Цей же стан речей із успіхом був збережений і в постсовєцькій капіталістичній «незалежній Україні». Максимізація прибутків інтернаціонального капіталу вимагає нещадної експлуатації жінки. Праця для жінки сьогодні - засіб для виживання, всупереч, а не завдяки якій, жінка стає матір'ю. Більше того - надзвичайно поширеним є упереджене ставлення до жінки при прийомі на роботу саме через те, що, рано чи пізно, та звільниться чи візьме тривалу відпустку по догляду за дитиною. Тому часто жінка розцінюється як «ненадійний» гвинтик у механізмі експлуатації праці. Саме тому корпорації прагнуть знищити в жінках саме жіночність.
Наше завдання - руйнація цієї системи, побудова національної держави, у якій жінка отримає свободу праці, що для неї означає - свободу від праці. Природним є стан, коли чоловік у сім'ї має дохід, що здатен забезпечити потреби всієї сім'ї. Додаючи до цього держану підтримку молодих сімей у житловому плані та материнства, національна держава має забезпечити кожній жінці можливість бути матір'ю, господинею, і вдаватись до праці за межами родинного кола лише у цілях особистісного розвитку.
Тільки відродження великої сім'ї та повернення жінці щастя материнства здатне повернути нашій Нації - силу, а нашій Державі - велич!

Врятувати красу

Протягом всього часу існування людства тілесна краса була і є одним з показників здоров'я та здатності залишати здорових нащадків, тому й слугувала і служить чи не найголовнішим критерієм у виборі собі пари для створення сім'ї. Певні форми та пропорції тіла, вигляд шкіри та волосся інстинктивно роблять особу протилежної статі підсвідомо привабливою для нас. Особливою увагою завжди користувалась саме жіноча краса, щодо чого також є вагомі причини, визначені передовсім біологічними чинниками. Перша причина найбільш очевидна і полягає в тому, що саме жінка народжує дітей і від її здоров'я найбільшою мірою залежить здоров'я нащадків, по-друге, тому, що від чоловіків традиційно вимагалось більше, скажімо так, «зовнішніх» навичок для забезпечення виживання роду – йдеться про фізичну силу, витривалість, сміливість, гостроту та швидкість мислення. Саме тому, якщо у виборі батька для своїх дітей жінки керуються не тільки міркуваннями тілесної краси, то чоловіки схильні звертати увагу саме на тілесні риси жінки. Повторимо, такий стан речей обґрунтований самою природою, і слугує стратегією природного добору заради виживання роду людського. Як зазначав лауреат Нобелівської премії Конрад Лоренц, саме стратегії природного добору слугували глибинними підвалинами для виникнення численних народних звичаїв та традицій.

Попри генетичне визначення критеріїв людської краси, додатковим засобом вираження її ідеалів слугувало мистецтво. Сакральні чи світські зображення людей зразкового вигляду, особливо жінок практикувались вже в цивілізаціях давніших за Стародавню Грецію та Рим. Цікавим фактом є практична незмінність цих ідеалів (у загальних рисах) у просторі і часі практично до XX ст. На ілюстрації, наведеній до даної статті, ви можете бачити порівняння античної скульптури та жінки білої раси нашого часу, на прикладі яких важко не помітити їх разючу схожість, якщо не ідентичність. Цікаво, що народи, які внаслідок расового змішування втрачали деякі риси своїх білих предків, все одно прагнули до їх вираження в мистецтві та міфології, ба навіть прагнули до зміни власного вигляду шляхом добору одягу та косметики. Одним з мистецьких засобів, взятих на озброєння для поширення розуміння ідеалів краси, було зображення оголеної натури. Звісно ж в здорових, патріархальних суспільствах, з причин пояснених вище, приділяється більше уваги мистецьким відтворенням жіночої краси. Такі мистецькі сюжети ми можемо спостерігати в античних суспільствах, в художніх витворах доби Середньовіччя та Відродження, в жанрах класицизму та арт-нуво.

Першим серйозним винятком в європейській історії, коли відбулось заперечення природних ідеалів краси та методів вираження, стала поява пуританізму, вчення, що виникло в середовищі протестантів. Впровадження радикального аскетизму у всьому: від вбрання храмів до одягу і домашньої поведінки людей парадоксальним чином поєдналось з легалізацією лихварства та виникненням протестантської етики праці, що породила капіталізм та раціоналізм, спрямований виключно на міркування про збагачення. Гучні забави з вином та вечорниці молоді, властиві українській традиції, в середовищі протестантів Нової Англії чи Швейцарії часів Кальвіна було б оголошені надзвичайно гріховними. (На щастя, Свята Православна церква ніколи не заперечувала, ба навіть всіляко заохочувала здорові вияви людської природи і не носила рис лицемірного моралізаторства та пуританства).

Отож капіталізм та лібералізм, що є його політичним вираженням, виникли на основі

пуританської моралі, що прямо чи опосередковано ставили за основну ціль життя людини саме особисте збагачення. Духовний світ, природні людські потреби і задача виживання роду людського зійшли з першого плану. Натомість логіка капіталу породила численні збочення, що стають в пригоді для знищення укоріненості народів у власні традиції та підриві народного здоров'я та здатності до спротиву ліберально-капіталістичним надпотугам. (Слід зауважити, що лібералізм розглядають людину як індивід відірваний від нації, раси, сім'ї та інших природних форм організації людських спільнот).

Однією з цілей на знищення лібералами було обрано те, чому у всі попередні століття приділялась найбільша увага – жіноча краса. Саме жіночності та плеканню ідеалів жіночої краси лібералами у всіх їх різновидах оголошено найлютішу війну. Звісно, в мейнстрімних засобах масової інформації в Україні ми цього не відчуваємо, але достатньо завітати на інформаційні ресурси статевих збоченців, феміністок чи навіть переглянути новітні західні шоу та телесеріали, щоб впевнитись у правоті сказаних нами слів.

Наведемо кілька прикладів, посилаючись виключно на англомовні засоби ЗМІ, аби викликати довіру та глибоке усвідомлення проблеми з боку наших читачів. Одразу скажемо, що мова йде про те, що суспільство бере собі за ідеал. Ідеал, якому, зрозуміло ж, не можуть відповідати всі члени суспільства, але до якого вони мають прагнути. Наприклад, в нашій уяві ще чітко існують класичні фігури фотомоделей минулих років на зразок Клавдії Шифер чи Гайді Клум. Дівчата намагались приділяти уваги своєму зовнішньому вигляду, щоб виглядати ближче до них, а, відповідно, парубки теж брались за спорт, щоб завоювати серця красунь, близьких до ідеалів прийнятих у суспільстві.

Нині ж, однак, ліберально-феміністичний кагал встановлює за ідеал жінок, що страждають від ожиріння та фізичних вад. Феміністки заявляють, що моделі не мають бути сексуальними (тобто привабливими для продовження роду) [1]. Більше того, на Заході створено цілий неформальний рух, який би сприймав ожиріння як норму (хоч і очевидно, що для молодих дівчат ожиріння це медичний діагноз, що свідчить про гіподинамію та нездорове харчування). Феміністки навіть не приховують своїх намірів, називаючи новий тренд спрямований проти здоров'я нації та здорового виховання молоді, як Fat acceptance – дослівно – Сприйняття жирності [2]. Більше того, ожиріння, що досі вважається хворобою (наголошуємо, це стосується молодих людей, а не поважних бабусь за 60 років, для яких дещо огрядні форми є нормою) і має серйозні наслідки для серцево-судинної системи, оголошено лібералами зразком краси [3].

Феміністки (а це радше ті, хто пише ідеологічні тексти для них) вигадали цілу теорію про об'єктивізацію. Буцімто, погані чоловіки зводять жіночу особистість виключно до її зовнішнього вигляду. Тобто, бачать в ній не спортсмена чи науковця, а лишень красуню з гарними ніжками. В цьому випадку носії цієї агресивної і антилюдської ідеології суперечать самі собі. Адже, навпаки, чоловік цінує жінку виключно за властиві тільки їй риси. Особливості жіночої краси, жіночності властиві тільки, власне, жінці, натомість грати в теніс чи майструвати щось можуть і самі чоловіки. Додамо до цього й сказане на початку статті про стратегії добору партнерів для продовження роду. Однак, лібералам це чи то не зрозуміло, чи то вони це свідомо заперечують, атакуючи натомість всякі вияви здорової природної жіночої краси та жіночності в цілому. Прикладів цьому безліч. Наприклад, атака феміністок на спортсменок російської жіночої збірної на останній Зимовій олімпіаді за те, що вони «занадто красиві» - [4]. Або ж заборона в Аргентині конкурсу краси, оскільки виявляється він ображає жінок, адже на ньому будуть оцінювати дівчат за їх красу [5].

Будь-які спроби пропагувати здорові ідеали жіночої краси (підкреслюємо, ідеали, тобто вигляд до якого треба хоча б прагнути), ба навіть їх використання в рекламі наштовхуються на агресивну атаку з боку феміністок, які, по правді кажучи, часто навіть не схожі на жінок зовнішньо. Під навалу ліберастичної критики потрапляли як реклама спортивних харчів та косметики з дівчатами в бікіні [6] та навіть бастіон капіталізму компанія Кока-кола [7], що дозволила собі використати в рекламі образ струнких дівчат одягнених тільки в «молоко». Природна привабливість жіночого тіла, тобто підкреслення рис властивих тільки і виключно жінкам? розлючує феміністок, які попри свою назву та декларації є ворогами всього жіночого та всього людського.

Маразм лібералів переходить всякі межі. Цікавим і парадоксальним є ще й такий факт. Якщо XX століття оголосило себе століттям сексуальної революції та вивільнення еротичного, то століття XXI буде його протилежністю. Важко сказати, чим керувались теоретики XX ст. але їх теорії принаймні стосувались стосунками між статями, які, звісно, переходили межі свого здорового вияву, але принаймні здебільшого трималися в рамках чоловіче-жіноче. В ситуації початку XXI ст. навіть прояви звиклої еротики минулих віків вже нещадно атакуються адептами ультра-лібералізму.

Прикладом цього стала атака феміністок на виставку, присвячену історії тенісу, на якій експонувалась світлина, зроблена відомим фотографом 60-х років на якій ображалась дівчина, що граючи в теніс демонструє оголені сідниці [8], [9]. Дана світлина є одним з найкраще продаваних фотозображень в історії людства і одним з символів знаного за теніс міста Вімблдон. Та феміністки вбачили в цьому об'єктивізацію, тобто чоловіче бажання бачити в жінці тільки певний еротичний об'єкт. Насправді, бачимо лишень війну лібералів проти здорових форм жіночого тіла.

Зазначимо тут, що надмір еротичних елементів теж є нездоровим. Це також зменшує внутрішню еротичну напругу між статями, а відтак, зрештою, зменшує зацікавлення протилежною статтю в реальному, а не віртуальному вимірі. Однак з огляду на розмаїття порнографії, проти якої лібералами чомусь не ведуть глобальної війни, та війни лібералів та очолюваних ними міжнародних інституцій проти ранніх шлюбів, єдиного прийнятного методу впорядкування статевого життя молоді, можемо зробити висновок, що ліберально-феміністське кодло цікавить не так формування в людей здорової сексуальності, скільки, навпаки, знищення ідеалів краси та стирання різниці між статями.

Дану тезу легко довести, адже маємо чимало доказів, що об'єктом ненависті феміністок є все, що відрізняє жінок від чоловіків. Наприклад, відсутність волосяного покрову на ногах. Дана риса, яка подекуди трапляється природно, примушує представниць прекрасної половини людства братись за епіляцію та є однією з виявів жіночності, що відрізняє жінок від чоловіків. Звісно ж феміністки взялись пропагувати натомість волохатість [10].

Крім цього, з ліберальних «умів» виходить ще одна ідея, прояви якої ми бачимо вже й в Україні. Йдеться про пропаганду накачаних, стероїдних «жіночих» тіл [11]. Прес з «кубиками» та потужні біцепси були прекрасним орієнтиром для розвитку парубків, які, досягаючи цього ідеалу чоловічої краси, прагнули привернути увагу прекрасних дам, проте застосування цих самих критеріїв до дівчат є прямою формою дегенерації. Знову таки, з суто біологічних причин різниці в анатомії та фізіології жіночих та чоловічих організмів. Складається враження, що для лібералів метою є знищення всіх підвалин людства, зокрема і статевої полярності, в тому числі через нав'язування кожній зі статей стандартів вигляду тіла протилежної.

Яка ж відповідь ліберальному безумству має

бути з боку сил, що міцно стоять на засадах Християнства, Традиції та ідеї збереження існування нашого народу і майбутнього для білих дітей? Властиве деяким консервативним силам моралізаторство слід лишити в минулому. Адже сама лишень війна проти природних потягів людей, особливо молоді, є не лише безрезультатною в практичному плані, але й є виявом пуританства – прямого шляху до антиприродних рецидивів та джерела всіх жахливих збочень сучасності.

Натомість, разом з пропагандою прекрасних рис материнства, сімейності, сміливості хлопців та чемності дівчат, шлюбів між дійсно молодими людьми, а не престарілими хворими шукачами кар'єри, ми повинні показувати молоді ідеали краси знані нашими предками всю історію існування людства. На озброєння для такої шляхетної мети слід взяти всю творчу спадщину класичного мистецтва корінних європейських народів (наприклад, чудовий французький академізм у виконанні таких майстрів як Вільям Адольф Бугро - [12] чи англійських прерафаелітів), так і творчі здобутки сучасного фотомистецтва. Слід розрізняти при цьому фотомистецтво, що відтворює підходи властиві майстрам живопису минулого, від вульгарного напівпорнографічного креативу, властивого діячам (пост)сучасності. Мистецтво, що відтворює ідеали жіночої краси, має особливо велике значення. З одного боку, воно вказує на зразки зовнішності, до яких мають прагнути дівчата (звісно ж, прийнятними для цього методами, передовсім через здоровий спосіб життя), з іншого підбадьорювати чоловіків до самовдосконалення задля здобуття дівчат із зовнішністю близькою до ідеалу. Творчі кампанії, спрямовані на підтримку ідеалів жіночності та жіночої краси, є вкрай необхідними в умовах наступу людиноненависницького ліберального (і разом з ним феміністичного дискурсу) у всіх його формах. Інакше нашій молоді будуть задані хибні ідеали стероїдних мужеподібних потвор з волохатими ногами у військовій формі, схожих на лесбіянок з в'язниці. Підкреслюємо, окрім всіх можливих сакральних значень вищеописаного, плекання ідеалів жіночої краси має вагоме значення для підтримки загального здоров'я нації.

Завершити даний нарис можемо словами: краса врятує світ, але спершу ми мусимо врятувати красу!

Джерела:
[1] https://www.dailymail.co.uk/femail/article-3006687/Stretchy-fabric-no-underwiring-padding-real-women-models-Feminist-lingerie-s-NOT-meant-sexy.html
[2] http://www.returnofkings.com/28671/the-horrifying-merger-of-feminism-and-fat-acceptance
[3] https://www.infowars.com/world-famous-photographer-morbid-obesity-is-beautiful/
[4] http://www.returnofkings.com/29317/how-feminists-shame-beautiful-women
[5] https://www.independent.co.uk/news/world/americas/town-in-argentina-bans-sexist-beauty-pageants-for-reinforcing-idea-women-must-be-valued-on-physical-9942469.html
[6] http://www.returnofkings.com/62279/protein-world-pisses-off-feminists-who-hate-female-beauty
[7] https://www.dailymail.co.uk/news/article-2856961/Coca-cola-criticized-sexist-new-ad-campaign-features-naked-women-covered-dripping-milk.html
[8] https://www.infowars.com/athena-tennis-girl-censored-after-feminist-hissy-fit/
[9] https://www.youtube.com/watch?v=xQHwdp43oRY
[10] https://www.dailymail.co.uk/femail/article-2691310/Thousands-women-join-tumblrs-Hairy-Legs-Club-movement-posting-photos-unshaven-limbs-online.html
[11] http://pfwoody.tumblr.com/post/106045742705/why-feminists-hate-womens-beauty-standards
[12] https://www.artrenewal.org/Artist/Index/7

Розуміння правдивої природи жінок

о самого настання статевої зрілості, в уяві молодих чоловіків жінки постають здебільшого в фантастичному вигляді. Сучасна культура зробила величезний крок у майстерності зображувати жінок водночас як жертв, що потребують чоловічої підтримки і відчайдушних супергероїв, що настільки кмітливі та хоробрі, що не потребують чоловіків взагалі. Немає чому дивуватись, коли бачиш чималу кількість чоловіків, розуміння природи жінок в яких майже не відрізняється від образів в старих діснеївських фільмах, де жінки, які показують небачені приклади відваги, вже за мить прагнуть допомоги та підтримки з боку бравого принца.

Поведінка жінки залежить від їх підсвідомої оцінки середовища на предмет побудови тактики відбору партнера-чоловіка. Якщо засоби виживання дістаються тяжко, тобто забезпечення базового харчування і житла потребує великих зусиль, вона схопиться за чоловіка-забезпечувача ще в ранньому віці, який і забезпечить її виживання. Якщо ж вижити в певному суспільстві легко, якщо жінка вже забезпечила собі достатній рівень харчів та житлові умови, вона прагне задовольнити свої основні гедоністичні інстинкти, шукаючи на дозвіллі чоловіка з якомога вищим статусом.

Якщо в пошуках останнього вона зазнає невдачі, вона намагатиметься злучитись з чоловіком-забезпечувачем, що трапиться вже після того, як жінка мине вік у якому досягається вершина її краси і плодючості (після 30 років). В цей час вона керується єдиним бажанням не лишитись самотньою в старості. (Чоловік-забезпечувач, або ж бета-самець, це чоловік котрий охоче, люб'язно, а іноді й бездумно витрачає свої фінансові ресурси на жінку, з якою шанси на обмін статевими втіхами, товариськими відносинами та продовження роду є примарними).

Жінки також спритно орієнтуються в місцевих законодавчих обставинах в плані їхнього використання на свою користь. Якщо закони про зґвалтування люто спрямовані проти чоловіків, чимало жінок будуть використовувати фальшиві звинувачення у зґвалтуванні як засіб атаки на чоловіків, зменшення почуття сексуальної провини, привернення уваги чоловіків з вищим статусом, або ж уникнення звинувачень в подружній зраді. Якщо ж в країні суворі закони щодо так зв. «насильства в сім'ї», жінки використовують їх як зброю для контролю над чоловіками. Жінки зазвичай вправні у використанні структур та правил середовища для досягнення своїх цілей, якими є здобуття чоловіка з якомога вищим статусом, забезпечення якомога більшого матеріального ресурсу, гонитва за первісними жіночими потребами в задоволеннях та аксесуарах, успішна конкуренція з іншими жінками.

Жінка поводиться як зразок жіночності і доброти в середовищах, де умови сприяють чоловікам, натомість її поведінка цілковито протилежна в умовах, що сприяють жінкам. Жіноча природа таким чином не статична, а пристосовується до середовища.

Правдива природа чоловіків, з іншого боку, полягає в схильності реагувати на сигнали,

які подають жінки, повідомляючи про те, яким чоловікам вони схильні надавати перевагу в сексуальному плані. Жінки діють відповідно до умов середовища для накопичення ресурсів і самозадоволення, в той час як чоловіки діють відповідно до кращого методу та стратегії щодо отримання партнера жіночої статі. Процес пошуку пари повсякчас відтворює ці результати, залучаючи велике число змінних показників, враховуючи які можна пояснити відмінності в стратегіях пошуку пари в середовищі народів з подібними культурними цінностями.

В минулому, найкращою чоловічою стратегією пошуку пари для продовження роду було надання гарантій турботи та забезпечення сім'ї, оскільки умови виживання були тяжкими і жодним чином не гарантовані, але нині, коли вижити стало легко, чоловіки обирають стратегію «клоунів», що полягає в забезпеченні розваг, вражень та симуляції поведінки альфа-самців щодо жінок, які схильні швидше винагородити в сексуальному плані чоловіка, що обрав таку тактику, аніж чоловіка-забезпечувача вчорашнього стилю.

ПРИЗНАЧЕННЯ ЖІНКИ

Жінці природа уділила три основі призначення: продовження роду, піклування про дітей та створення домашнього затишку. Жінка, активно залучена до діяльності поза цими трьома ролями, йде супроти власної природи і, як наслідок, зазнає страждань.

Продовження роду

Первинне призначення сексу - це продовження роду. Отримання насолоди є функцією вторинною. Через всюдисуще поширення абортів та «контролю за народжуваністю», ми дістали зведення функції статевих стосунків виключно до насолоди. Секс - нині це стерильний акт між двома індивідами, часто під впливом алкоголю або наркотиків, які «спарюються» завдяки виникненню короткотривалого емоційного спалаху, або ж просто забави чи нудьги.

Піклування про дітей

Причина переваги жінок у піклуванні про дітей є здатність адаптуватись до дитячої поведінки, закладена в їх психіці. Зверніть увагу, як дорослі жінки спілкуються з дітьми. В той час як чоловік лишається суворим і дещо незграбним з маленькими створіннями, жінка швидко набуває дитячої подоби та імітує дитячий голос та манеру спілкування, завдяки чому створює глибинний емоційний зв'язок з дитям. Завдяки цьому зв'язку жінка краще розуміє дитячі потреби і може вдало їх задовольнити.

Домашній затишок

Жінкам властивий вишуканий смак та відчуття естетики, які перетворять навіть будь-яку халупу на «дім». Вони наповнюють оселю комфортом, теплом, чистотою, в той час як чоловіки схильні зосереджувати увагу на практичних рисах житла. Сімейний будинок - це той, якого торкалась жіноча рука, де кожен член сім'ї знайде потрібний затишок.

Жінка, що злягається з купою мужиків без жодної думки завести дітей, а замість сім'ї обирає сумнівні заняття на зразок сидіння в офісі, крутіння дупою в нічному клубі, чи споглядання смартфона, не здатна наповнити дім комфортом для своїх рідних - виступає проти власного призначення в цьому світі. Цей опис, на жаль, нагадує дедалі більше жінок в країнах Заходу, однак перебирається вже й в Україну.

Чи можна досягти щастя всупереч власній природі?

Найлегший спосіб знайти відповідь на це питання - це дослідити психічне здоров'я осіб, які цілковито ігнорують власну біологію: педерастів, лесбіянок та різного роду «трансґендерів». Дослідження в цій галузі ясно показують приголомшливу статистику психічних розладів та самогубств серед цієї групи населення [1]. Заперечення своєї генетичної структури створює шалений ризик перетворення людини на виродка.

Жінка не може стати щасливою, ба навіть дати раду своєму життю, якщо зробить вибір інакший, аніж сім'я та діти. Чи випадково те, що сучасна цивілізація заохочує жінку йти всупереч власній природі? Теперішнє суспільство перевернуте догори дригом, а його керманичі вирішили спрямувати жіночу енергію в русло вигідне їх егоїстичним потребам.

І не тільки жінки страждають від такого розкладу речей, страждають і чоловіки, оскільки змушені мати справу з жінками, які заперечують власну біологію. Допоки жінки не повернуться до способу життя, що відповідає їхній природі, ці непотрібні страждання триватимуть.

[1] https://psychcentral.com/lib/higher-risk-of-mental-health-problems-for-homosexuals/

ФЕМІНІЗМ ЯК ПАРОДІЯ

В феміністичних колах повелось вважати, що Зентропа є ворогом всього «прогресивного» жіноцтва. Це горде звання треба самовіддано нести, а отже ми знову поговоримо про суть фемінізму, який чомусь часто ототожнюють із по-справжньому жіночою ідеологією.

Але при більш пильному погляді на проблему неважко зрозуміти, що фемінізм не є самодостатньою ідеєю та не пропонує жінкам, у яких раптово з`явилось бажання боротись із «несправедливостями» минулого, навіть жодного історично нового шляху. Вся ідея фемінізму лежить у банальному мавпуванні патріархальної системи (а точніше, системи, яка є наслідком виродження і занепаду патріархального стану речей).

І дійсно, феміністки борються за рівність чоловіків і жінок (деякі з них, правда, борються за можливість мати більше прав чи взагалі за знищення чоловіків як таких), яка буде закріплена і на законодавчому, і на побутовому рівнях. Всі соціальні, поведінкові, правові відмінності мають бути стерті. Можливо, потім вони захочуть стерти і статеві. Або, на крайній випадок, виберуть шлях фемсепаратизму, адже, як відомо, найбільш послідовна феміністка повинна бути лезбіянкою (це можна прочитати у ряду класиків феміністичної писанини, не думайте, що ми вигадуємо).

То які ж є способи добитись рівності між двома різними сутностями? Варіанта тут три:

1) Перетворити сутність (ч) в сутність (ж).
2) Сутність (ж) в (ч).
3) Зрівняти (ж) і (ч) десь «посередині».

Феміністками постулюється (хоч вони цього до кінця і не усвідомлюють) 2 шлях. І це стає очевидно, якщо послухати їхні головні тези. Вони стверджують, що сучасний несправедливий світ є наслідком панування жорстокої патріархальної системи, у якому на жінку одягнено ошийник з повідком. Що фемки надумали робити? Повністю скопіювати і впарити жінкам всі чоловічі права, обов`язки, моделі поведінки та етикету, які, власне, на їхню думку той патріархат і породили. Ці нещасні уродини і стадо ними обдурених проявляють максимум меншовартісності, бо власні жіночі цінності і орієнтири вони зневажають.

Що це означає на практиці. Якщо якусь важливу посаду обіймає жінка (наприклад, Ангела Меркель чи цілий вин водок міністЕРКИНЬ оборони в європейських країнах), то хибно думати, що вони привнесуть в політику багато жіночого начала. Все їхнє кар`єрне зростання супроводжувалось орієнтацією на чоловічі якості: активність, відповідальність, мужність, побутова раціональність, здорова агресивність, емоційна стабільність, орієнтація на забезпечення сім`ї та власні сили. Тобто, по факту ми отримуємо мужика в спідниці, втрачаємо жінку і отримуємо натурального напів-трансгендера. Отже, про матріархат (як панування саме ЖІНОК) у випадку масового приходу слабкої статі до влади можна забути. Через нову феміністичну пост-жінку світом керувати буде спотворена новим носієм чоловіча ідентичність.

Навіть сама назва цього дегенеративного руху є брехливою, адже походить від латинського слова femina - жінка, проте нічого спільного ні з чим жіночим не має абсолютно. Фемінізм, як ідея, що пропонується жінкам, не є заснованою на жіночих якостях вірності, ніжності, турботи, чемності, хазяйновитості, краси, слухняності, орієнтації на материнство та підтримку чоловіка, а отже є лише недолугою пародією на побитий сучасністю образ сильної статі. Чоловічими якостями «мужніх жінок» захоплюватись неможливо, так як ці якості - сумна подоба реальних чоловічих якостей, які властиві чоловікам і до яких чоловіки схильні внаслідок вищого Порядку організації нашого світу. Чоловічі якості феміністок руйнують їх самих, їх жіночий внутрішній світ і поведінку, заважають їм віднаходити своє істинне щастя і призначення.

На жаль, це ще не всі проблеми, які нам подарував модерн і прогрес. Ми казали, що феміністки підсвідомо орієнтуються на 2 спосіб встановлення рівності. Але, очевидно, роки панування ліберальної ідеології позначились не тільки на жінках, які прагнуть змінити свою суть. Тож отримуємо найгірший варіант - номер 3. Фемінізація чоловіків йде шаленими темпами. Методи: законодавчі акти (підтримка ЛГБТ, закони проти «домагань», расизму тощо), пропаганда ЗМІ, освітні програми в школах і університетах. Подарунки цього процесу: зростання загальної інфантильності, зниження народжуваності (а в умовах конкуренції з мігрантами це просто вимирання), остаточна смерть чоловічого архетипу воїна (і, симетрично, архетипу матері), лавиноподібне збільшення кількості неврозів, депресій, суїцидів, абортів, розлучень.

Нам, друзі, лишається лише усвідомити таку есхатологічну небезпеку і зробити максимум, щоб наші сини виросли хлопчиками, а доньки - дівчатками. Боротись в кінці часів доводиться вже й за такі, здавалося б, фундаментальні і всім очевидні речі.

АНТИКОМУНІСТ – ЗНАЧИТЬ АНТИФЕМІНІСТ!

В країні ми спостерігаємо дивну річ. Чимало людей хочуть бути водночас антикомуністами, і в той же час явно (або не явно) підтримують антинародну ідеологію фемінізму, байдуже чи то у відкритій агресивній формі, чи то у вигляді потурання залученню жінок в якості робочої сили (в офіси та на заводи) або в армію та поліцію. Часто доводиться бачити як в соц.мережах «праві лицарі» засипають схвальними коментарями чергову фотку якоїсь валькірії у камуфляжі на вишколі. На зауваження про безглуздість такої картини у відповідь можна почути, що часи змінюються, або, що гірше, якусь дурість про віковічні традиції «рівності» в Україні. Ну що ж... доводиться ще раз констатувати глибоку зараженість України ліберастичними ідеями, ба більше ідеями які рівні, чи навіть еквівалентні ідеям комунізму в найгірших його проявах. Зацитуємо наприклад уривок твору ката китайського народу Мао Цзедуна («Доповідь про дослідження селянського руху в провінції Хунань» (березень 1927 року), Вибрані твори, т. I):

> *«Чоловіки у Китаї зазвичай перебувають під владою трьох сил [6], що становлять цілі ієрархічні системи ... Жінка разом з цим перебуває ще й під владою чоловіка. Ці чотири види влади - політична, родова, влада релігії і влада чоловіка - відображають феодально-патріархальну ідеологію і порядки по всій їх сукупності і є найстрашнішими путами, обплутують китайський народ, особливо селянство. Вище вже описувалося, як селяни скидають в селі владу поміщиків. Поміщицька влада є тим стрижнем, на якому тримаються всі перелічені сили. З поваленням влади поміщиків розхитуються і влада роду, і влада релігії, і влада чоловіка ... Останнім часом, з виникненням нинішнього селянського руху, жінки в багатьох місцях створили сільські союзи жінок; настала і для них пора підняти голову, і влада чоловіка розхитується з кожним днем. Словом, з ростом влади селян похитнулась вся феодально-патріархальна ідеологія і порядки.»*

Мао забув сказати, що він як і всі ліваки встановить диктатуру не менш люту аніж китайські феодали, а жінки будуть під владою не свого рідного чоловіка, а комуністичної партії. В ліберальній версії замість компартії виступають корпорації та підвладні їм ЗМІ.

Цікаво, чому цього не збагнуть прихильники «націоналістичних воївниць» в Україні? Чи у них лише якийсь вибірковий антикомунізм?

ВРЯТУВАТИ ЖІНКУ

Виживання будь-якої нації врешті-решт залежить не так від збереження культурних форм чи цілісності території, як від того чи народжують жінки цього народу достатньо дітей. Саме жінки рятують націю від смерті в буквальному сенсі цього слова. На щоденному рівні слід визнати, що структура утворення пар в людських спільнотах визначається здебільшого жінками, а не чоловіками. Саме тому сили, ворожі корінним народам Європи, останнє століття спрямовують колосальні зусилля задля унеможливлення виконання жінками їх природного покликання.

Зокрема в Україні ми можемо спостерігати декілька негативних тенденцій в цій царині. ЗМІ, міжнародні фонди та численні міжнародні радники та «науковці» вкладають чимало старань на втовкмачування ідеології фемінізму в голови жінкам, причому підходи до різних груп жінок добираються специфічні.

Одних переконують, що створення сім'ї це нудно, натомість слід стати успішним менеджером, проводити більшу частину життя на роботі, а для забави займатись сексом на стороні з купою мужиків (це звуть по різному: шукати щастя, урізноманітнювати життя, розбудовувати стосунки). Прикладом такої пропаганди слугують серіали на зразок «Секс і місто» та «Друзі».

Оскільки провідники фемінізму самі не здатні до розробки та навіть просування своїх ідей, вони отримують щедре фінансування і підтримку з боку тих сил, що отримують вигоду від знищення сім'ї (максимально атомізуючи спільноти) та зниження ціни виробничих сил завдяки притоку жінок на ринок праці.

Нова суто українська тенденція, що виникла за останні два роки, не менш жахлива. Це активне залучення жінок та дівчат до різного роду поліцейської та військової служби. На це активно працює державний апарат, який, як ми знаємо, останні роки керується призначеними ззовні агентами. Образ «поліціянтки», «воївниці» та «героїці» активно розкручується в ЗМІ, а потому чергова «очільниця» поліції рапортує про третину чи половину поліцейських жіночої статі (читай жінок, що під впливом пропаганди замість турботи про родину і дітей, замість теплої оселі обрали патрулювання вулиць та махачі зі злодіями). До привабленя жінок в абсолютно протиприродну для них військову службу докладаються, на жаль, (чи то по дурості, чи свідомо) і представники націоналістичних сил, що всюди, де тільки можна оспівують участь жінок в АТО, ба навіть відверто пропагують цю участь. Замість пропаганди того, що жінки це скарб нації і покликані приводити на світ нові покоління українців, наших красунь наражають на відверту небезпеку. Невже важко збагнути, що втрата чоловіка на фронті це втрата одної особи, а втрата чи каліцтво жінки це позбавлення нації подальшої череди поколінь.

Якщо ми, українські чоловіки, не візьмемось за пропаганду для представниць прекрасної статі, за нас це зроблять (і вже роблять!) наші вороги. Наразі жінкам втовкмачується будь-яка нісенітниця аби лиш утримати їх від створення сім'ї та народження дітей.

Як саме жінок змушують хотіти всього цього набору безглуздя? Окрім спекулювання на жіночій наївності, феміністки, ЗМІ та панівні культурні інстанції переконують жінок в тому, що дегенеративні тенденції кращі для них аніж традиційна культура, випадковий секс цікавіший аніж вірність одному чоловіку (особливо у віці між 18-25 років, тобто в період найкращого часу для народження дітей). Цього сили зла досягли не за один день, але протягом десятиліть програмування та промивки мозку, шляхом втовкмачування грандіозної брехні під виглядом правди, поки не виросло покоління жінок, яке сприймає ці казки за чисту правду. Звісно, можна сказати, що сьогоднішня культура просто-напросто дає змогу жінці поводитись відповідно до її справжньої і вкрай неоднозначної природи, але слід зауважити, що нинішні еліти не роблять нічого аби мінімізувати ці руйнівні наслідки.

Якщо ми хочемо масово змінити жінок, в нас є два шляхи. Перший – це заборона дегенеративної культури, запровадження здорової моди і певні законодавчі обмеження. Це найдієвіший шлях, проте він потребує здобуття цілковитої влади в країні (перспектива явно не найближчого майбутнього).

Другий шлях - вселити в наших красунь віру в те, що традиційне і жіночне це саме те, що їм потрібно. Цей шлях потребує від нас отримання посад в уряді, університетах та ЗМІ. Однак, дещо ми вже можемо робити й самі.

Ми мусимо розробляти та поширювати пропаганду, яка позитивно впливатиме на жінок, які вже мають хоч трохи імунітету від дегенерації, блядства чи тяги постригтись налисо і патрулювати дорогу в броніку.

Ось кілька ідей для створення пропагандистських матеріалів для жінок і дівчат:

- бути коханою для одного чоловіка краще ніж отримати увагу від 1000 чоловіків, які просто хочуть від неї сексу
- бути мамою краще аніж бути рабом якоїсь компанії
- ти краще послужиш нації як матір кількох дітей, а не водій-механік танка
- готувати їжу власноруч вдома смачніше і здоровіше аніж жерти по кафешках та фаст-фудах
- гуляти в парку з сім'єю цікавіше аніж бухати в клубах
- давати купі чоловіків не круто, а принизливо
- віра в Бога дасть тобі більше змісту і цілі в житті
- дбати про дім для чоловіка який тебе любить краще ніж віддаватись роботі задля начальника, який про тебе не париться

Якщо наша пропаганда буде вдалою, наведений вище перелік ідей буде легко поширити, враховуючи, що більшість жінок й самі погодяться з твердженням, що традиційне жіноче життя, присвячене сім'ї, коханому чоловіку та дітям куди приємніше аніж перебування в ролі менеджера, яка в свої три десятки шукає випадкових сексуальних контактів. Але, як ви знаєте, еліти чудово розрекламували роль дружини-домогосподарки як «рабство». Жінки самі ніколи в це не вірили – їх в цьому переконали. Тому ми мусимо переконати їх у протилежному. Враховуючи, що жінки насправді дуже довірливі, маючи навіть віртуальну інформаційну мережу можна подвоїти кількість традиційно налаштованих дівчаток протягом декількох років.

Керівники націоналістичних осередків також мають працювати з жіночим складом своїх організацій спрямовуючи їх не на носіння камуфляжу та військові вишколи (чим мають займатись хлопці), а на опанування жіночих справ потрібних на підтримку дому та на усвідомлення своєї найважливішої ролі - материнства.

Жінки схильні вбирати впливи середовища як губки, і саме тому ми маємо впливати на них з метою спрямування на шлях правильної поведінки. Слід почати з малого, тобто пропаганди через наявні в нас засоби та в середовищі націоналістичних організацій. Мусимо зробити все можливе для належного формування їхнього світогляду і надання їм чітких вказівок як насолоджуватись від традиційного способу життя. Якщо ліберали змогли втовкмачити їм брехню яка шкодить жінками, ми можемо довести до них правду, яка піде нашому народу на користь.

МЕНШЕ ПРАВ – БІЛЬШЕ ЩАСТЯ

Ми цілковито заперечуємо принцип рівності чоловіків та жінок, і зокрема в його «українському» вигляді: з борчинями, воївницями, депутатинями тощо. Підставою для таких поглядів Зентропи є якраз наша любов до жінок, цих милих створінь, які самі відверто або ж в глибині душі (хто ж попре проти громадської думки) страждають від нав'язаної рівності прав.

1970-90-ті в більшості європейських країн позначились стрімким зростанням рівня розлучень, в дяких місцях цей сумний показник за даний час виріс вдвічі. Як не дивно, але в цей період історії дали свої плоди сексуальна революція та ліберальні досягнення у сфері політичної рівності жінок у Західному світі.

В цю добу шаленого наголосу на потребі «самореалізації» для атомізованого індивіда (без огляду на його обов'язки перед народом, расою, родом тощо), що власне і становить основу ліберальної ідеології (як класичної, так і пост-модерних її варіантів), розвинулась концепція про чоловіків та жінок як два різні суспільні класи. Так, з точки зору ліберальної пропаганди, чоловіки всю історію намагались утискати жінок, тримаючи їх вдома, а ті, в свою чергу, рвались на роботу та на війну.

Дивовижно, але тільки-но ця «несправедливість» була усунена, рівень розлучень злетів до небес (зауважимо, що саме право на розлучення існувало так чи інакше мінімум 200 років, а то і більше).

Як свідчать дослідники Національного бюро економічних досліджень США: «Попри те, що зрушення в правах та владних повноваженнях для жінок за останні 35 років є просто величезними, і слід було б очікувати зростання рівня щастя в жінок, ми бачимо протилежне, всі показники добробуту в жінок впали разюче, навіть у порівнянні з чоловіками». Це уривок звіту під назвою «Парадокс зменшення жіночого щастя». Так, дійсно, отакий от «парадокс» :)

Як свідчить статистика, попри всі вигоди від здобутків фемінізму, жінки виявляють дедалі менше задоволення від свого способу життя.

Висновок тут може бути тільки один: менше прав - більше щастя!

Джерела:

[1] https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/images/a/aa/Crude_divorce_rate%2C_selected_years%2C_1960-2015_%28per_1_000_persons%29.png

[2] https://www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_21/sr21_029.pdf,
[3] https://www.utdallas.edu/negcent/seminars/stevenson/Trends_Female_Happiness_091007.pdf